

กศ. ๒๕๖๓๒๒๒๒ - ๑๗๖๖๖

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด

ของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผู้วิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประสงค์ ราชผลสุข คณะมนุษยศาสตร์

๗๗
B๐๔
๐๒๐.๖๒
๒/๓๘๘
๒๕๖๓

เอกสารการวิจัยฉบับที่ ๑ เอกสาร มศว.

การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด

ของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประธานมิตร

ประสงศ์ ราชณสุข

ประจิตต์ อภินัยนุรักษ์

นัยนา คุณานุรักษ์

สมศักดิ์ วิจิตร

ศาสตราจารย์ ดร. สุคใจ เหล่าสุนทร

รองศาสตราจารย์ ไพเราะ ตัณฑิกุล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จรรย์ สุวดี

ผู้วิจัย

ผู้ร่วมงาน

”

”

ผู้นิเทศโครงการ

ผู้สนับสนุนโครงการ

”

00285 เอกสาร มศว.

10/2

คำนำ

โครงการสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นงานวิจัยที่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประสงค์ ราชณสุข อาจารย์ประจำฝ่ายวิชาทางการ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ ผู้ซึ่งได้ศึกษาวิชาการแก้ไขความบกพร่องด้านการพูด (Speech Therapy) ได้รับมอบหมายจากศาสตราจารย์ ดร. สุกใจ เหล่าสุนทร อธิการบดี ให้เริ่มงานขึ้นที่โรงเรียนประถมสาธิตในปี พ.ศ. 2515 และตลอดมาจนถึงปี พ.ศ. 2518 โครงการดังกล่าวเป็นงานต่อเนื่องกันสองขั้นตอน ในขั้นแรก เป็นการวิจัยเพื่อสำรวจความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 และประถมปีที่ 5 ตลอดจนเสี่ยงที่นักเรียนออกได้ไม่ชัดหรือไม่ถูกต้อง พร้อมทั้งวิเคราะห์เพื่อตรวจดูความแตกต่างระหว่างเพศและชั้นเรียนในเรื่องความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนเหล่านั้น ส่วนในขั้นที่สองเป็นการประเมินผลงานของคลินิกฝึกพูดที่ตั้งขึ้นเพื่อขจัดและป้องกันความบกพร่องทางการพูดของนักเรียน

บัดนี้ การดำเนินงานทั้งสองขั้นดังกล่าวได้แล้วเสร็จตามความมุ่งหมาย และมีผลการวิจัยที่น่าจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อวงการการศึกษา บิฑามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลอื่นที่สนใจ คณะมนุษยศาสตร์จึงได้จัดพิมพ์เป็นเอกสารการวิจัยฉบับที่ 1 เพื่อเผยแพร่ตามนโยบายของมหาวิทยาลัยต่อไป

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา ธรรมา

กณบดี

คณะมนุษยศาสตร์

19 มีนาคม 2519

กิติกรรมประกาศ

การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นโครงการวิจัยที่ต่อเนื่องกันสองขั้นตอนนี้คือ ขั้นแรก เป็นการสำรวจข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ ประถมปีที่ 5 ส่วนขั้นที่สอง เป็นการแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียน การดำเนินงานใช้เวลาตั้งแต่ปีการศึกษา 2515—2518 ทั้งนี้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แน่นอน งานวิจัยครั้งนี้เชื่อว่าเป็นผลงานค้นคว้าครั้งแรกในประเทศไทยเกี่ยวกับปัญหาความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนประถมสาธิต จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะเป็นแนวทางให้ผู้สนใจใคร่รู้เรื่องนี้ได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อประโยชน์เชิงวิชาการสืบไป

งานวิจัยดังกล่าว คงจะยังไม่มีโอกาสได้ปรากฏแก่สายตาของท่านผู้อ่าน ถ้าศาสตราจารย์ ดร. สุกใจ เหล่าสุนทร อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมิได้เห็นคุณค่าของการช่วยเหลือผู้มีปัญหาความบกพร่องด้านการพูด และมอบหมายให้ผู้เขียนได้เริ่มโครงการขึ้น ทั้งยังให้คำแนะนำปรึกษาโดยตลอดและสนับสนุนในการจัดพิมพ์ให้จนสำเร็จลงด้วยดี ผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจและความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง

ในการสร้างแบบทดสอบเพื่อใช้ในการวิจัย ได้รับความร่วมมือและให้คำปรึกษาจากอาจารย์ สถาพร สุวณฺณสุตส์ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนเศรษฐเสถียร ขณะดำรงตำแหน่งศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ อาจารย์ล้วน สุขบาง ศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษาขณะนั้น อาจารย์จรัส จันทนสุนันท์ อดีตศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ได้สละเวลาวาดภาพต้นฉบับประกอบคำสำหรับใช้เป็นแบบทดสอบให้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์พูนพิศ อมาตยกุล อาจารย์จรูณา ทรรทรานนท์ แห่งภาควิชาจักษุ โสต ศอ นาสิก และลาริงซ์วิทยา คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ได้มีส่วนให้คำปรึกษาที่เป็นประโยชน์ เฉพาะนายแพทย์พูนพิศ อมาตยกุล ได้เอื้อเฟื้อถ่ายภาพต้นฉบับจัดทำเป็นแบบทดสอบให้ทั้งสิ้น

ดำเนินการจัดทำกับข้อมูล ศาสตราจารย์ ดร. ละม้ายมาศ ศรทศิต์ ขณะดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้กรุณาให้คำแนะนำปรึกษา ศาสตราจารย์ ดร. ประสาท หลักศิลา คณบดีคณะสังคมศาสตร์ให้คำปรึกษาในการดำเนินงาน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา ธรรมมา คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ให้คำแนะนำปรึกษาในการเรียบเรียงรายงานการวิจัยและในการพิมพ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วันเพ็ญ พิศาลพงศ์ หัวหน้าสำนักงานเลขาธิการคณะมนุษยศาสตร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ บุญกอบ วิสมิตะนันท์ ได้มีส่วนให้คำแนะนำในการเรียบเรียงรายงานการวิจัย อาจารย์โรงเรียนประถมสาธิตทุกท่านเฉพาะอาจารย์ประจิดต์ อภินัยนุรักษ์ อาจารย์นัยนา คุณานุรักษ์ และอาจารย์สมศักดิ์ วิจิตร ผู้ซึ่งอยู่ในโครงการนี้ด้วยได้ร่วมมือในการทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูล นอกจากนี้ นิสิตระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะการศึกษาพิเศษ รุ่นแรก ยังได้ช่วยเหลือในการรวบรวมข้อมูลให้ด้วย

อนึ่ง งานวิจัยชิ้นนี้จะแล้วเสร็จโดยสมบูรณ์มิได้ หากไม่ได้รับความอนุเคราะห์อย่างดียิ่งจากรองศาสตราจารย์ ไพเราะ ตัณฑิกุล อดีตอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิต และผู้ช่วยศาสตราจารย์ จรรย์ สุวัตติ์ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิต ปัจจุบัน

ผู้เขียน ขอจารึกน้ำใจของทุกท่านที่ได้มีส่วนช่วยให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดี และขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ประสงค์ ราชณสุข

สารบัญ

คำนำ
กิตติกรรมประกาศ

หน้า
ก
ค

ภาค 1

การสำรวจข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5

บทที่

1	บทนำ	
	ภูมิหลัง	3
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
	คุณค่าของการวิจัย	4
	สมมุติฐานในการวิจัย	4
	ขอบข่ายของการวิจัย	5
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	วิธีดำเนินการ	
	วิธีสร้างแบบทดสอบ	7
	กลุ่มตัวอย่างในการทดสอบ	8
	วิธีการทดสอบ	10
	การรวบรวมและจัดกระทำกับข้อมูล	11
3	ผลการค้นคว้า	
	ตอนที่ 1 ผลการสำรวจจำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ พูดประเภทต่าง ๆ	12
	ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างจำนวนนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงที่มีความบกพร่องทางการพูดแต่ละ ประเภท	12

บทที่

หน้า

ตอนที่ 3 รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของความบกพร่อง ทางการพูดแต่ละประเภทที่พบในนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง และเสียงที่นักเรียนออกไม่ถูกต้อง	12
4 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
สรุปและอภิปรายผล	40
ข้อเสนอแนะ	45

ภาค 2

การแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต

5 การแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด	
วัตถุประสงค์และประโยชน์ของการแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด	
การดำเนินงาน	52
ผลการแก้ไข	54
สรุป	57

หนังสืออ้างอิง

ภาคผนวก

1. ตัวอย่างต้นฉบับแบบทดสอบการออกเสียงภาษาพูดสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น	61
2. ตัวอย่างภาพที่ใช้ในการทดสอบสำหรับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ...	63
3. แบบบันทึกการออกเสียงภาษาพูดสำหรับชั้นประถมศึกษา ตอนต้น	65
4. ตัวอย่างแบบทดสอบการออกเสียงภาษาพูดสำหรับชั้นประถม ศึกษาตอนปลาย	73
5. ตัวอย่างแบบบันทึกการออกเสียงภาษาพูดสำหรับชั้นประถมศึกษา ตอนปลาย	77
6. แบบรายงานผลการแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด	83

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำแนกตามเพศ และ ปีที่ทดสอบ 9	9
2. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำแนกตามเพศ และ ปีที่ทดสอบ 9	9
3. แสดงคำร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2515 จำแนกตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด 13	13
4. แสดงคำร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2516 จำแนกตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด 14	14
5. แสดงคำร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2517 จำแนกตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด 15	15
6. แสดงคำร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2516 จำแนกตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด 15	15
7. แสดงคำร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2517 จำแนกตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด 16	16
8. แสดงคำร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2518 จำแนกตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด 17	17
9. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2515 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดจำแนกตาม ลักษณะของเสียงที่ออกผิด 27	27
10. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2516 ที่มีความ บกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด จำแนกตามลักษณะของ เสียงที่ออกผิด 29	29

11. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2517 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิด	31
12. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2516 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิด	32
13. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2517 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิด	33
14. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2518 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิด	34
15. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2515, 2516, และ 2517 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทเสียงผิดปกติ จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ผิดปกติ	35
16. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2515, 2516 และ 2517 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ จำแนกตามลักษณะเฉพาะ	36
17. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2516, 2517 และ 2518 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทเสียงผิดปกติ จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ผิดปกติ	37
18. แสดงผลการแก้ไขความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนปีการศึกษา 2516	55
19. แสดงผลการแก้ไขความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนปีการศึกษา 2517	56

บัญชีภาพ

ภาพ

หน้า

1. กราฟแสดงการเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทต่างๆ ในปีการศึกษา 2515, 2516, และ 2517 18
 2. กราฟแสดงการเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทต่างๆ ในปีการศึกษา 2516, 2517, และ 2518 19
 3. กราฟแสดงการเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด ในปีการศึกษา 2515, 2516 และ 2517 21
 4. กราฟแสดงการเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทเสียงผิดปกติ ในปีการศึกษา 2515, 2516, และ 2517 22
 5. กราฟแสดงการเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ ในปีการศึกษา 2515, 2516, และ 2517 23
 6. กราฟแสดงการเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด ในปีการศึกษา 2516, 2517, และ 2518 24
 7. กราฟแสดงการเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทเสียงผิดปกติ ในปีการศึกษา 2516, 2517, และ 2518 25
-

ภาค 1

การสำรวจข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การสำรวจข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมสาธิต เป็นโครงการของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ร่วมกับโรงเรียนประถมสาธิต โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะศึกษาหาข้อเท็จจริงว่านักเรียนของโรงเรียนประถมสาธิตซึ่งเป็นนักเรียนที่ได้รับคัดเลือกมาอย่างดีพอสมควรแล้วนั้น จะมีข้อบกพร่องในการพูดอย่างไรบ้าง และมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้หาสาเหตุและดำเนินการช่วยเหลือผู้ที่มีปัญหาการพูดต่อไป

การช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาความบกพร่องทางการพูดในระดับประถมศึกษาเป็นงานสำคัญ เพราะเป็นการขจัดปัญหาการพูดเสียตั้งแต่ระยะเริ่มต้นก่อนที่จะติดเป็นนิสัย และยังเป็นการวางรากฐานการพูดภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติให้ถูกต้องด้วย ศาสตราจารย์ ดร. สุกใจ เหล่าสุนทร อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ตระหนักในคุณค่าของงานด้านนี้ จึงได้มอบหมายให้ผู้เขียนซึ่งได้เรียนวิชาแก้ไขความบกพร่องทางการพูดมาได้เริ่มโครงการสำรวจข้อบกพร่องทางการพูดฯ ดังกล่าวขึ้นที่โรงเรียนประถมสาธิตตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515 และดำเนินงานตลอดมาจนถึงปี พ.ศ. 2518

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาหาข้อเท็จจริงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 มีความบกพร่องทางการพูดประเภทใดบ้าง และมากน้อยเพียงใด
2. เพื่อศึกษาว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 มีความแตกต่างกันในด้านความบกพร่องทางการพูดหรือไม่ อย่างไร
3. เพื่อศึกษาว่าเสียงที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 ออกไม่ชัดหรือไม่ถูกต้องนั้นได้แก่เสียงใดบ้าง และในลักษณะเช่นไร เพื่อให้ได้เกณฑ์มาตรฐานของเสียงที่นักเรียนออกไม่ถูกต้องต่อไป

4. เพื่อนำผลวิจัยประกอบการพิจารณาจัดโครงการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาความบกพร่องทางการพูดในโรงเรียนประถมศึกษา

คุณค่าของการวิจัย

1. ทำให้ได้ทราบข้อมูลที่แน่นอนเกี่ยวกับข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 อันเป็นแนวทางพิจารณาประกอบการจัดบริการแก้ไขการพูดในโรงเรียนประถมศึกษา

2. เป็นการแนะแนวทางให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กนักเรียน ได้แก่ บุคคลชั้นบริหารของโรงเรียน คือ อาจารย์ใหญ่หรือครูใหญ่ ครูอาจารย์ของโรงเรียน ตลอดจนผู้ปกครองได้เข้าใจและเห็นความสำคัญของการช่วยเหลือผู้ที่มีปัญหาความบกพร่องทางการพูด รู้จักปฏิบัติต่อเด็กได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และยินดีร่วมมือกันสนับสนุนงานบริการแก้ไขการพูดในโรงเรียนให้แพร่หลายต่อไป

3. เป็นการช่วยป้องกันมิให้เด็กเกิดปัญหาสุขภาพทางจิต อาทิ การปรับตัว ผิด ๆ บุคลิกภาพแปรเปลี่ยน อันเนื่องมาแต่ปัญหาความบกพร่องทางการพูดของเด็ก

4. เป็นการขจัดปัญหาความบกพร่องด้านการพูดเสียตั้งแต่ระยะเริ่มต้น ช่วยเสริมประสิทธิภาพด้านการเรียนของเด็ก และประการสำคัญเป็นการวางรากฐานการพูดภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติให้ถูกต้อง

5. เป็นแนวทางให้มีการวิจัยเปรียบเทียบกับเด็กในระดับชั้นอื่นหรือในโรงเรียนอื่นต่อไป

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่น ๆ

2. นักเรียนชายมีความบกพร่องทางการพูดสูงกว่านักเรียนหญิง

3. เสียงพูดที่นักเรียนออกไม่ชัดมากที่สุด ได้แก่ เสียงพยัญชนะ ร เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร, ล และเสียงพยัญชนะ ส, ซ

ขอบข่ายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จำกัดเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนประถมสาธิต ตั้งแต่ปีการศึกษา 2515–2517 (ชั้น ป. 1) และปีการศึกษา 2516–2518 (ชั้น ป. 5) จำแนกได้ดังนี้

ก. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2515	จำนวน 84 คน
,, 2516	,, 83 ,,
,, 2517	,, 90 ,,
ข. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2516	จำนวน 80 คน
,, 2517	,, 75 ,,
,, 2518	,, 71 ,,

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อบกพร่องทางการพูด หมายถึง “การพูดที่ผิดแปลกจากการพูดของคนปกติ จนสังเกตเห็นได้ชัดหรือสื่อความหมายไม่ได้ผล—หรือผู้พูดมีอาการปฏิกิริยาขณะพูดผิดปกติไป”¹ และเข้าลักษณะของข้อบกพร่องทางการพูด (Speech Disorders) ใดๆ ใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

1. พูดยังไม่ชัด (Articulatory Disorders) คือ ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions) เช่น ออกเสียงพยัญชนะ ท เป็นเสียงพยัญชนะ ค เสียง ส เป็น จ เสียงตัวสะกด น เป็น ง หรือเว้นไม่ออกเสียงบางเสียง (Omissions) เช่น ไม่ออกเสียงตัวสะกดท้ายคำ นก เป็น โนะ ไม่ออกเสียง ร ในคำควมกล้า คำว่า ครั้งคราว เป็น ครั้งควา หรือออกเสียงเพี้ยนไปไม่ถูกต้อง (Distortions) เช่น ออกเสียง ส ไม่ชัด
2. จังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders) เช่น พูดติดอ่าง (Stuttering) พูดเร็วจนรัวฟังไม่ชัดเจน (Cluttering)
3. เสียงผิดปกติ (Voice Disorders) คือ ระดับเสียงสูงหรือต่ำเกินไป หรือเสียงเรียบขาดชีวิตจิตใจ (mono tone) เสียงแหบเคี้ยว เสียงหอบ เสียงขื่นจมุก ฯลฯ

¹ Charles V. Ripper, *Speech Correction*, p. 15.

4. บกพร่องทางภาษา (Language Disorders) เช่น พูดสับสนจนผู้ฟังจับใจความไม่ได้ หรือฟังผู้อื่นพูดแล้วไม่สามารถเข้าใจและจับใจความไม่ได้ (Aphasia) หรือเริ่มพูดช้า (Delayed Speech and Language)

5. พูดผิดปกติเนื่องจากสมองบางส่วนเป็นอัมพาต (Speech disorder due to Cerebral palsy)

6. พูดผิดปกติเนื่องจากเพดานปากโหว่ (Cleft - palate Speech)

7. พูดผิดปกติเนื่องจากหูพิการ (Speech disorder due to hearing impairment)

8. พูดติดสำเนียงท้องถิ่นและสำเนียงต่างชาติ (Foreign dialect and Foreign accent)

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. วิธีสร้างแบบทดสอบ
2. กลุ่มตัวอย่างในการทดสอบ
3. วิธีการทดสอบ
4. การรวบรวมและจัดกระทำกับข้อมูล

1. วิธีสร้างแบบทดสอบ

แบบทดสอบที่สร้างขึ้นใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อเท็จจริงส่วนตัวของนักเรียนประกอบด้วย เพศ เชื้อชาติ สถานที่เกิด บุตรลำดับที่เท่าใดของครอบครัว รายได้ อาชีพ การศึกษาของผู้ปกครอง และอื่น ๆ

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบการออกเสียงภาษาพูด แยกเป็น 2 ประเภท สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ก. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบทดสอบเสียงพูดที่ใช้ในภาษาไทย โดยแยกเป็นเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ รวมทั้งสิ้น 83 เสียง และแปรออกเป็นรูปภาพรวม 101 ภาพ²

ข. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบทดสอบเสียงพูดที่ใช้ในภาษาไทย แยกเป็นเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ รวม 83 เสียง เช่นเดียวกับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แต่สร้างในรูปประโยคและคำกลอนสุภาพ

ตอนที่ 3 เป็นแบบบันทึกการออกเสียงภาษาพูด แยกเป็น 2 ประเภท สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

² แบบทดสอบนี้ได้รับความร่วมมือจากหน่วยศึกษานิสิตศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และคลินิก โสตสัมผัสและการพูด ภาควิชา จักษุ โสต ศอ นาสิก และลาจิงซ์วิทยา คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ก. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อแนะนำในการบันทึก

ตอนที่ 2 เป็นการบันทึกคำรออกเสียงภาษาพูด ซึ่งแบ่งเป็นภาค ๆ ดังนี้

ภาค 1 เป็นภาคพยัญชนะ แบ่งเป็น

พยัญชนะเสียงกลาง 7 เสียง

พยัญชนะเสียงสูง 7 เสียง

พยัญชนะเสียงต่ำ 14 เสียง

พยัญชนะตัวสะกด 8 เสียง

พยัญชนะควบกล้ำ 15 เสียง

ภาค 2 เป็นภาควรรณยุกต์ มีทั้งหมด 5 เสียง

ภาค 3 เป็นภาคสระ มีทั้งหมด 27 เสียง

ภาค 4 เป็นภาคปัญหาอื่น ๆ ที่อาจพบหรือสงสัยว่าเป็นความผิดปกติทางการพูด เช่น ติดอ่าง เสียงผิดปกติ ผิดปกติทางสมอง การไถ่ยืมผิดปกติ อวัยวะออกเสียงบกพร่อง และอื่น ๆ

ข. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบ่งเป็น 2 ภาค

ภาค 1 เป็นภาคคำกลอน มีทั้งหมด 12 คำกลอน แบ่งเป็นข้อ ๆ ตามวรรคหนึ่ง ๆ ในคำกลอน แต่ละข้อหรือแต่ละวรรคจะบันทึกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์อยู่ด้วยกัน

ภาค 2 เป็นภาคประโยค มี 10 ประโยค แต่ละประโยคจะมีทั้งเสียงพยัญชนะ เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ที่ต้องการทดสอบรวมอยู่ด้วย

แบบทดสอบทั้งของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 นี้ นอกจากใช้เป็นแบบทดสอบเพื่อคัดแยก (Screening Test) เด็กที่มีปัญหาการพูดออกจากเด็กปกติแล้ว ยังใช้เป็นแบบทดสอบวินิจฉัย (Diagnostic Test) เพื่อหาเกณฑ์มาตรฐานในการออกเสียงพูดภาษาไทย (Articulation Test) ด้วย

2. กลุ่มตัวอย่างในการทดสอบ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนทุกคนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนประถมสาธิต จำนวนทั้งสิ้น 483 คน แยกได้ดังนี้

ตาราง 1 จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำแนกตามเพศและปีที่ทดสอบ

ปีการศึกษา	จำนวนนักเรียน		รวม
	ชาย	หญิง	
2515	55	29	84
2516	50	33	83
2517	50	40	90
รวมทั้งสิ้น	155	102	257

ตาราง 2 จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำแนกตามเพศและปีที่ทดสอบ

ปีการศึกษา	จำนวนนักเรียน		รวม
	ชาย	หญิง	
2516	51	29	80
2517	46	29	75
2518	46	25	71
รวมทั้งสิ้น	143	83	226

ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวนี้ ได้เลือกชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นตัวแทนของระดับประถมตอนต้น และเลือกชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นตัวแทนของระดับประถมตอนปลาย โดยถือเหตุผลสองประการ คือ

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีอายุเฉลี่ย 7 ปี น่าจะมีปัญหาการพูดไม่ชัดมากกว่านักเรียนชั้นอื่นในระดับประถมต้น หากถือตามหลักของพูลท์เออร์วิน³ อ้างถึงว่า

³Ruth B. Irwin, *Speech and Hearing Therapp*, p.90

เด็กควรจะออกเสียงพยัญชนะทุกเสียงได้ชัดเจนถูกต้องเมื่ออายุ 7½ ปี สำหรับชั้นประถมปีที่ 5 นักเรียนมีอายุเฉลี่ย 11 ปีนั้นไม่น่ามีปัญหาพูดไม่ชัด แต่ก็อาจมีปัญหาการพูดประเภทอื่น

2. นักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 อาจมาจากโรงเรียนอนุบาลต่างโรงเรียนกัน หรือบางคนไม่เคยเข้าเรียนในระดับอนุบาลมาก่อน จึงมีพื้นฐานสภาพแวดล้อมผิดกัน เพราะฉะนั้น อาจมีปัญหาการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ จึงน่าจะมีความบกพร่องทางการพูดมากกว่าชั้นอื่นในระดับประถมต้น และสำหรับชั้นประถมปีที่ 5 ก็อาจมีนักเรียนสองประเภท คือ ทั้งที่เรียนในโรงเรียนปัจจุบันมาตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 1 และที่เพิ่งย้ายมาเข้าเรียนในชั้นประถมปีที่ 5 อาจมีความลำบากในการปรับตัวเข้ากับสภาพสังคมใหม่ จึงน่าจะมีปัญหาการพูดมากกว่าชั้นอื่นในระดับประถมตอนปลาย

3. วิธีการทดสอบ

เนื่องจากการทดสอบนี้มีจุดประสงค์จะคัดแยกเด็กมีปัญหาการพูดออกจากเด็กปกติ และเพื่อพิจารณาวินิจฉัยประเภทของความผิดปกติในการพูดโดยเฉพาะในการออกเสียงภาษาพูดด้วย ในการทดสอบจำเป็นต้องใช้ผู้ที่มีความรู้ด้านแก้ไขการพูด หรืออย่างน้อยต้องได้รับการอบรมมาบ้างจึงจะสามารถฟังเสียงพูดของผู้รับการทดสอบและวินิจฉัยได้ว่าผิดปกติหรือไม่ อย่างไร ในการทดสอบครั้งนี้ผู้ทดสอบ ได้แก่ ผู้ดำเนินงาน ซึ่งเป็นนักแก้ไขการพูด (Speech Therapist) ร่วมกับอาจารย์โรงเรียนประถมศึกษาผู้ซึ่งอยู่ในโครงการแก้ไขการพูดและเคยได้รับการศึกษาอบรมเกี่ยวกับวิชาความบกพร่องทางการพูดและวิธีแก้ไขมาแล้ว

การทดสอบทำเป็นรายบุคคล เริ่มต้นด้วยการที่ผู้ทดสอบสนทนากับเด็กเพื่อสร้างบรรยากาศความเป็นกันเอง และดูความชัดเจน (Intelligibility) และความคล่อง (Fluency) ในการพูดคุย (Conversational speech) แล้วจึงให้เด็กดูรูปภาพทดสอบและอธิบายภาพที่เห็นทีละภาพ (ดูตัวอย่างภาพทดสอบในภาคผนวก) ผู้ทดสอบฟังเสียงและการพูดของเด็ก แล้วบันทึกลงในแบบบันทึกประกอบภาพทดสอบ (ดูภาคผนวก) ของเด็กแต่ละคน เมื่อครบทุกเสียงที่ต้องการทดสอบแล้ว จึงจะวินิจฉัยว่าเด็กแต่ละรายมีปัญหาการพูดหรือไม่ ประเภทใด แล้วบันทึกไว้ บางรายอาจบันทึกเสียงลงในเครื่อง

บันทึกเสียงเพื่อพิจารณาให้แน่ใจก่อนวินิจฉัย การทดสอบใช้เวลาประมาณ 15–20 นาที
ต่อเด็ก 1 คน ในช่วงระยะภาคแรกของปีการศึกษา ยกเว้นปี 2515 ใช้ภาคหลัง

4. การรวบรวมและจัดกระทำกับข้อมูล

เมื่อทดสอบเด็กเป็นรายบุคคลจนครบทุกคนแล้ว ผู้ทดสอบก็จะแยกเด็กที่มี
ปัญหาการพูดออกจากเด็กที่ไม่มีปัญหาตามข้อมูลที่ทดสอบได้ และบันทึกไว้ จากนั้น
จึงนำข้อมูลที่ได้มาจัดกระทำ ดังนี้

1. หาค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูด จำแนก
ตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด
2. เปรียบเทียบค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูด
ประเภทต่าง ๆ
3. เปรียบเทียบค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีความ
บกพร่องทางการพูดประเภทต่าง ๆ
4. หารายละเอียดเฉพาะของความบกพร่องทางการพูดแต่ละประเภทในนักเรียน
ที่มีปัญหาการพูด
5. หาเสียงที่นักเรียนออกไม่ถูกต้องในความบกพร่องทางการพูดประเภทพูด
ไม่ชัด

บทที่ 3

ผลการค้นคว้า

ผลการค้นคว้าในบทนี้ จะแยกกล่าวเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการสำรวจจำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทต่าง ๆ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2515–2517 สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และตั้งแต่ปีการศึกษา 2516–2518 สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยแยกเป็น 2 ประการ คือ

ก. แสดงค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทต่าง ๆ

ข. เปรียบเทียบค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทต่าง ๆ

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีความบกพร่องทางการพูดแต่ละประเภท นับแต่ปีการศึกษา 2515–2517 (ชั้นประถม 1) และปีการศึกษา 2516–2518 (ชั้นประถม 5)

ตอนที่ 3 รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของความบกพร่องทางการพูดแต่ละประเภทและเสียงที่นักเรียนออกไม่ถูกต้อง นับแต่ปีการศึกษา 2515–2517 (ชั้นประถม 1) และปีการศึกษา 2516–2518 (ชั้นประถม 5)

ตอนที่ ๑

ก. แสดงค่าร้อยละของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทต่างๆ

ตาราง 3 ค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2515 จำแนกตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด

จำนวนนักเรียนทั้งหมด 84 คน

ประเภทของความบกพร่องทางการพูด	จำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูด	ร้อยละ
พูดไม่ชัด (Articulatory Disorders)	12	14.28
เสียงผิดปกติ (Voice Disorders)	3	3.57
จังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders)	—	—
อื่นๆ	—	—
รวม	15	17.85

จากตาราง 3 แสดงว่าปีการศึกษา 2515 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่น คือ ร้อยละ 14.28 รองลงมาคือ เสียงผิดปกติร้อยละ 3.57 ส่วนประเภทจังหวะการพูดผิดปกติไม่มี และประเภทอื่นๆ ก็ไม่ปรากฏ

ตาราง 4 ค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2516 จำแนกตาม
ประเภทของความบกพร่องทางการพูด

จำนวนนักเรียนทั้งหมด 81 คน

ประเภทของความบกพร่องทางการพูด	จำนวนนักเรียนที่มี ความบกพร่องทางการพูด	ร้อยละ
พูดไม่ชัด (Articulatory Disorders)	16	18.51
เสียงผิดปกติ (Voice Disorders)	4	5.92
จังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders)	1	1.23
อื่นๆ	—	—
รวม	21	25.66

จากตาราง 4 แสดงว่าในปีการศึกษา 2516 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่น คือ ร้อยละ 18.51 เสียงผิดปกติเป็นอันดับที่สอง คือ ร้อยละ 5.92 ส่วนจังหวะการพูดผิดปกติเป็นอันดับสุดท้ายคิดเป็นร้อยละ 1.23 ประเภทอื่นๆ ไม่มี

ตาราง 5 ค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2517 จำแนกตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด
จำนวนนักเรียนทั้งหมด 90 คน

ประเภทของความบกพร่องทางการพูด	จำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูด	ร้อยละ
พูดไม่ชัด (Articulatory Disorders)	19	21.11
เสียงผิดปกติ (Voice Disorders)	2	2.22
จังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders)	—	—
อื่นๆ	—	—
รวม	21	23.33

จากตาราง 5 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2517 มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่น คือ ร้อยละ 21.11 รองลงมาคือเสียงผิดปกติร้อยละ 2.22 ส่วนจังหวะการพูดผิดปกติไม่มี และประเภทอื่นๆ ก็ไม่ปรากฏ

ตาราง 6 ค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2516 จำแนกตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด
จำนวนนักเรียนทั้งหมด 80 คน

ประเภทของความบกพร่องทางการพูด	จำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูด	ร้อยละ
พูดไม่ชัด (Articulatory Disorders)	17	21.25
เสียงผิดปกติ (Voice Disorders)	4	5.00
จังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders)	—	—
อื่นๆ	—	—
รวม	19	26.25

จากตาราง 6 แสดงว่าในปีการศึกษา 2516 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่น คือ ร้อยละ 21.25 เสียงผิดปกติ รองลงมา คือ ร้อยละ 5.00 ส่วนจังหวะการพูดผิดปกติไม่มี และประเภทอื่นๆ ไม่ปรากฏ

ตาราง 7 ค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2517 จำแนกตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด

จำนวนนักเรียนทั้งหมด 75 คน

ประเภทของความบกพร่องทางการพูด	จำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูด	ร้อยละ
พูดไม่ชัด (Articulatory Disorders)	15	20.00
เสียงผิดปกติ (Voice Disorders)	1	1.33
จังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders)	—	—
อื่นๆ	—	—
รวม	16	21.33

จากตาราง 7 แสดงว่าในปีการศึกษา 2517 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่น คือ ร้อยละ 20.00 รองลงมาคือประเภทเสียงผิดปกติ ร้อยละ 1.33 ส่วนประเภทจังหวะการพูดผิดปกติไม่มี และประเภทอื่นๆ ก็ไม่ปรากฏ

ตาราง 8 ค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2518 จำแนกตามประเภทของความบกพร่องทางการพูด

จำนวนนักเรียนทั้งหมด 71 คน

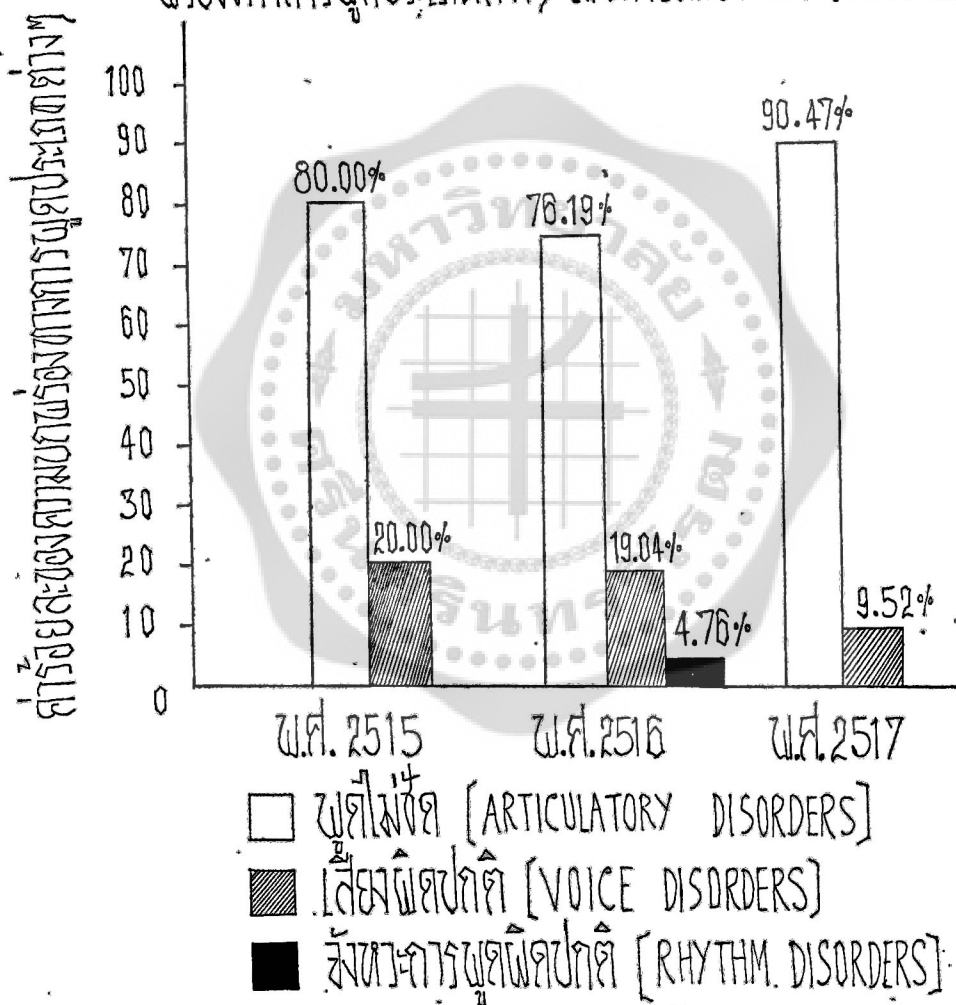
ประเภทของความบกพร่องทางการพูด	จำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูด	ร้อยละ
พูดไม่ชัด (Articulatory Disorders)	23	32.39
เสียงผิดปกติ (Voice Disorders)	—	—
จังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders)	—	—
อื่นๆ	—	—
รวม	23	32.39

จากตาราง 8 แสดงว่าในปีการศึกษา 2518 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดเพียงประเภทเดียวและมีถึงร้อยละ 32.39 ส่วนประเภทอื่นๆ ไม่ปรากฏ

ข. เปรียบเทียบค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทต่างๆ

ผลจากตาราง 3 ตาราง 4 และตาราง 5 ได้นำมาแสดงไว้ในภาพที่ 1

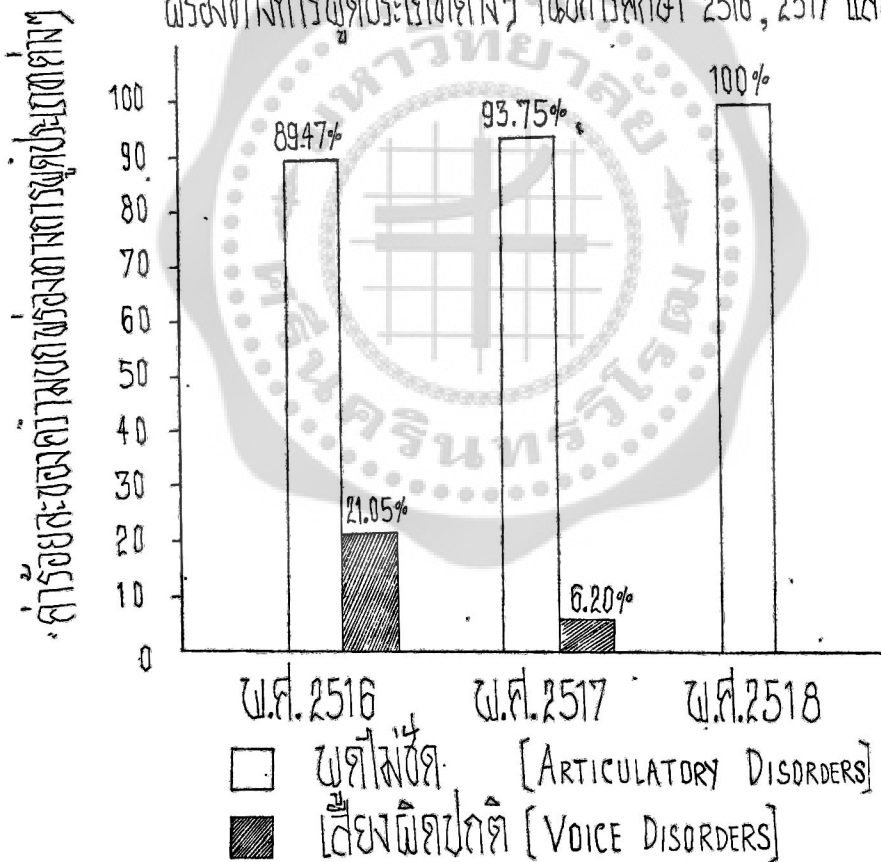
ภาพที่ 1 กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทต่างๆ ในปีการศึกษา 2515, 2516 และ 2517

จากภาพที่ 1 แสดงว่าในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีความบกพร่องทางการพูดนั้น เมื่อเปรียบเทียบทั้ง 3 ปี คือ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515-2517 แล้ว ปรากฏว่ามีปัญหาการพูดไม่ชัดคิดเป็นร้อยละสูงกว่าปัญหาการพูดประเภทอื่น และสูงกว่าอย่างเห็นได้ชัด

ผลจากตาราง 6 ตาราง 7 และตาราง 8 ได้นำมาแสดงไว้ในภาพที่ 2

ภาพที่ 2 กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทต่างๆ ในการศึกษา 2516, 2517 และ 2518

จากภาพที่ 2 แสดงว่าในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีความบกพร่องทางการพูดนั้น เมื่อเปรียบเทียบดูทั้ง 3 ปี คือ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2516—2518 แล้ว ปรากฏว่ามีปัญหาการพูดไม่ชัด คิดเป็นค่าร้อยละสูงกว่าปัญหาการพูดประเภทอื่น และสูงกว่าอย่างเห็นได้ชัด

สรุปตอนที่ 1 ผลการสำรวจจำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทต่าง ๆ

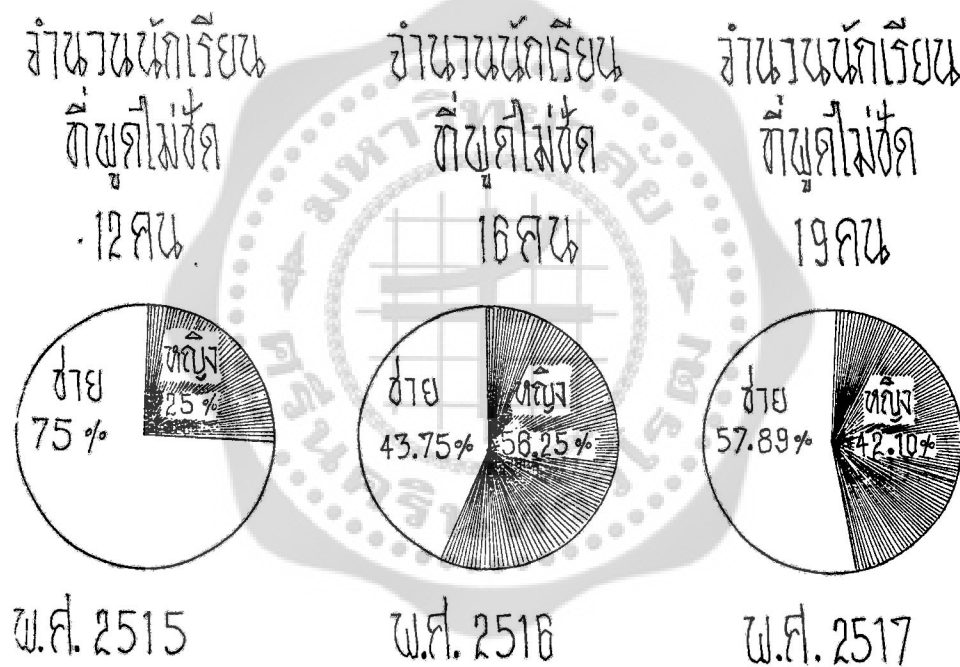
ก. จากตาราง 3—ตาราง 5 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด (Articulatory Disorders) สูงกว่าประเภทอื่น ๆ และจากตาราง 6—ตาราง 8 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด (Articulatory Disorders) สูงกว่าประเภทอื่น ๆ เช่นเดียวกับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข. จากภาพ 1 และภาพ 2 เมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทต่าง ๆ ทั้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 แล้ว ปรากฏว่าประเภทพูดไม่ชัดมีสูงกว่าประเภทอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด

ตอนที่ 2

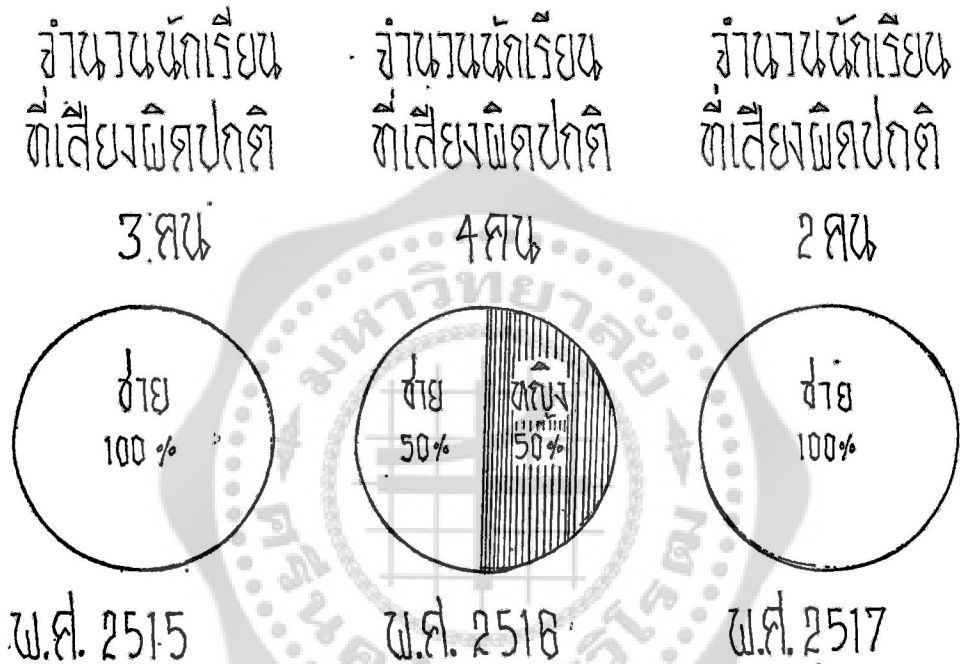
เปรียบเทียบค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการพูดแต่ละประเภท

ภาพที่ 3 กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด (Articulatory
Disorders) ในปีการศึกษา 2515, 2516, และ 2517

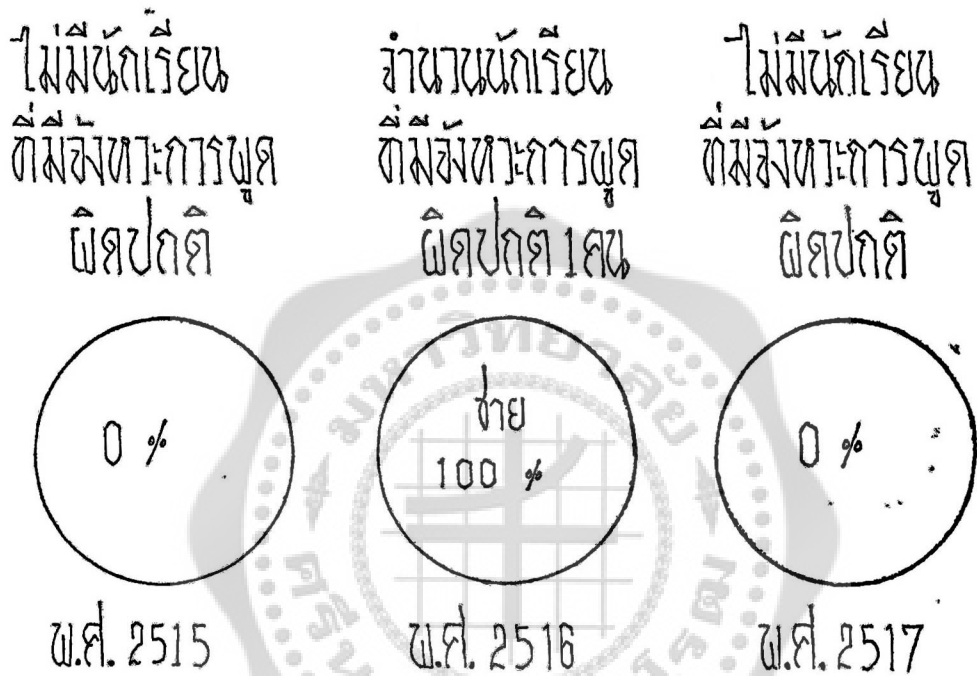
จากภาพที่ 3 แสดงว่าในปีการศึกษา 2515 นักเรียนชายพูดไม่ชัดมีถึงร้อยละ 75 นักเรียนหญิงพูดไม่ชัดมีเพียงร้อยละ 25 ส่วนปีการศึกษา 2516 นักเรียนชายพูดไม่ชัดร้อยละ 43.75 แต่นักเรียนหญิงที่พูดไม่ชัดมีมากกว่านักเรียนชาย คือ ร้อยละ 56.25 สำหรับปีการศึกษา 2517 นักเรียนชายพูดไม่ชัดมีมากกว่านักเรียนหญิง คือ ร้อยละ 57.89 แต่นักเรียนหญิงมีเพียงร้อยละ 42.10

ภาพที่ 4 กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทเสียงผิดปกติ (Voice Disorders) ในปีการศึกษา 2515, 2516, และ 2517

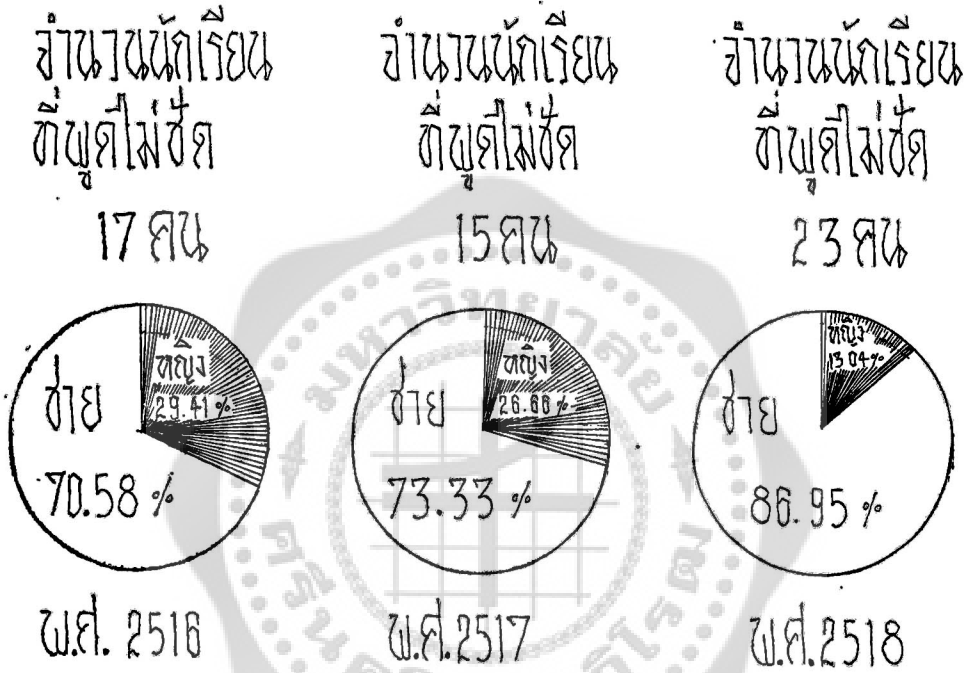
จากภาพที่ 4 ปรากฏว่าในปีการศึกษา 2515 ไม่มีนักเรียนหญิงที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทเสียงผิดปกติเลย มีแต่นักเรียนชายร้อยละ 100 ส่วนปีการศึกษา 2516 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เสียงผิดปกติมีร้อยละ 50 เท่ากัน ในปีการศึกษา 2517 ก็เช่นเดียวกับปี 2515 คือ มีแต่นักเรียนชายเท่านั้นที่มีเสียงผิดปกติ คิดเป็นร้อยละ 100 นักเรียนหญิงไม่มี

ภาพที่ 5 กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders) ในปีการศึกษา 2515, 2516, และ 2517

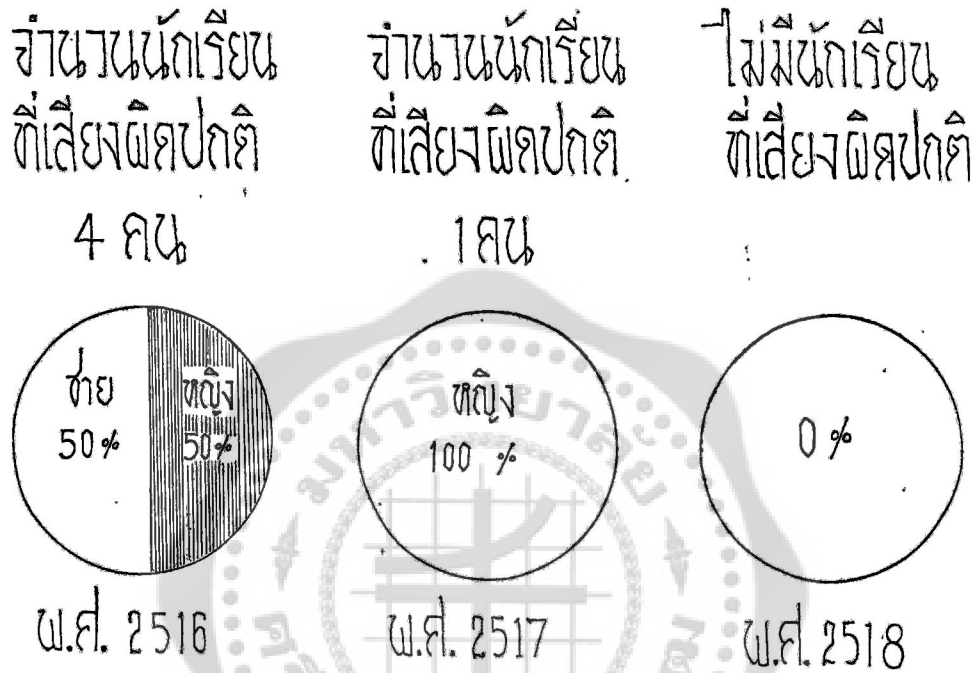
จากภาพที่ 5 ปรากฏว่าในปีการศึกษา 2515 ไม่มีนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 ที่มีจังหวะการพูดผิดปกติ แต่ในปี พ.ศ. 2516 มีเฉพาะนักเรียนชายที่มีจังหวะการพูดผิดปกติ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ส่วนปีการศึกษา 2517 ไม่ปรากฏว่ามีนักเรียนที่มีความผิดปกติทางจังหวะการพูด

ภาพที่ 6 กราฟเปรียบเทียบคำร้อยละของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด (Articulatory Disorders) ในปีการศึกษา 2516, 2517 และ 2518

จากภาพที่ 6 แสดงว่าในปีการศึกษา 2516 มีนักเรียนชายที่พูดไม่ชัดร้อยละ 70.58 นักเรียนหญิงพูดไม่ชัดมีเพียงร้อยละ 29.41 ปีการศึกษา 2517 นักเรียนชายที่พูดไม่ชัดมีมากกว่านักเรียนหญิง คือ มีร้อยละ 73.33 แต่นักเรียนหญิงมีเพียงร้อยละ 26.66 ส่วนในปีการศึกษา 2518 นักเรียนชายพูดไม่ชัดมีร้อยละ 86.95 นักเรียนหญิงที่พูดไม่ชัดมีเพียงร้อยละ 13.04

ภาพที่ 7 กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทเสียงผิดปกติ (Voice Disorders) ในปีการศึกษา 2516, 2517, และ 2518

จากภาพที่ 7 แสดงว่าในปีการศึกษา 2516 จำนวนนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีเสียงผิดปกติมีเท่ากัน คือ ร้อยละ 50 แต่ในปีการศึกษา 2517 มีเฉพาะนักเรียนหญิงเท่านั้นที่มีเสียงผิดปกติ คือ ร้อยละ 100 นักเรียนชายไม่มี สำหรับปีการศึกษา 2518 ไม่ปรากฏว่ามีนักเรียนที่เสียงผิดปกติเลย

สรุปตอนที่ 2 เปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการพูดแต่ละประเภท

จากภาพที่ 3-5 แสดงกราฟเปรียบเทียบนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏว่าประเภทพูดไม่ชัด (ภาพที่ 3) นักเรียนชายมีมากกว่านักเรียนหญิงทั้ง 2 ปี คือ ใน พ.ศ. 2515 และ 2517 แต่ในปี 2516 นักเรียนชายพูดไม่ชัดมีน้อย

กว่านักเรียนหญิง ส่วนประเภทเสียงผิดปกติ (ภาพที่ 4) มีเฉพาะในนักเรียนชาย ทั้ง 2 ปี คือ ใน พ.ศ. 2515 และ 2517 แต่ปี 2516 มีทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง จำนวนเท่ากัน สำหรับประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ (ภาพที่ 5) พบในนักเรียนชาย เฉพาะปี 2516 เพียง 1 คน ไม่พบในนักเรียนหญิง และไม่ปรากฏว่ามีในปีอื่นๆ ด้วย

จากภาพที่ 6–7 แสดงกราฟเปรียบเทียบนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปรากฏว่าประเภทพูดไม่ชัด (ภาพที่ 6) นักเรียนชายมีมากกว่านักเรียนหญิงทั้ง 3 ปี คือ ใน พ.ศ. 2516, และ 2517 และ 2518 ส่วนประเภทเสียงผิดปกติ (ภาพที่ 7) นั้น นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีจำนวนเท่าๆ กัน ในปี 2516 แต่ ในปี 2517 พบในนักเรียนหญิงเพียง 1 คน นักเรียนชายไม่พบ สำหรับปี 2518 ไม่ปรากฏว่ามีทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

ตอนที่ ๓

รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของความบกพร่องทางการพูดแต่ละประเภทและเสียงที่นักเรียนออกไม่ถูกต้อง

ตาราง ๑ จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2515 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด (Articulatory Disorders) จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิด

จำนวนนักเรียนที่พูดไม่ชัด 12 คน

ลักษณะเสียงที่ออกผิด	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions)		ออกเสียงไม่ชัด ⁴ (Distortions)	เว้นไม่ออกเสียง (Omissions)	จำนวน คน	รวม
	เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก				
ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions)	ร	ล	—	—	9	} 12
	ล	ง	—	—	1	
	ท	ค	—	—	1	
	ควบกล้า ร	ควบกล้า ล	—	—	1	
ออกเสียงไม่ชัด ⁴ (Distortions)	—	—	ส, ซ	—	5	} 8
	—	—	ฝ, ฟ	—	1	
	—	—	ถ, ท	—	1	
เว้นไม่ออกเสียง (Omissions)	—	—	ค, น, ล	—	1	} 8
	—	—	—	ควบกล้า ร, ล	8	

⁴ ออกเสียงไม่ชัดเพราะอวัยวะออกเสียงบกพร่อง เช่น เส้นชิดใต้ลิ้นสั้นผิดปกติ (Short frenum) ฟันหรือฟันเขี้ยว วางลิ้นไม่ถูกตำแหน่งที่ออกเสียง (Tongue protrusion) พูดลิ้นแฉะ แบบเด็กทารก (Baby Talk) หรือสาเหตุอื่นๆ

จากตาราง 9 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดไม่ชัด 12 คนนั้น จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิดได้ 3 ลักษณะ คือ ลักษณะที่ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งมีทั้ง 12 คน เสียงที่ออกผิด ได้แก่ เสียงพยัญชนะ ร เป็น ล, ล ออกเสียงเป็น ง, ท เป็น ค, และควบกล้ำ ร เป็นควบกล้ำ ล ตามลำดับ และใน 12 คน มี 8 คนที่ออกเสียงไม่ชัด เสียงที่ออกไม่ชัด ได้แก่ เสียงพยัญชนะ ส ซ ฝ ฟ ถ ท ค น ล สำหรับลักษณะเว้นไม่ออกเสียงมี 8 คนใน 12 คน เสียงที่เว้นไม่ออก ได้แก่ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ทั้งหมด

ตาราง 10 จำนวนนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 ปีการศึกษา 2516 ที่มีความบกพร่อง
ทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด (Articulatory Disorders) จำแนกตาม
ลักษณะของเสียงที่ออกผิด

จำนวนนักเรียนที่พูดไม่ชัด 16 คน

ลักษณะเสียงที่ออกผิด	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions)		ออกเสียง* ไม่ชัด (Distortions)	เว้นไม่ ออกเสียง (Omissions)	จำนวน คน	รวม
	เสียงที่ ถูกต้อง	เสียง ที่ออก				
ออกเสียงหนึ่งเป็นอีก เสียงหนึ่ง (Substitutions)	ร	ล	-	-	9	} 16
	ควบก ล้า ร	ควบก ล้า ล				
	ควบก ล้า ว	ฝ, ฟ				
	ท	ด				
	ตัวสะกดก	ตัวสะกด ค				
	ตัวสะกด ง	ตัวสะกด ม			1	
ออกเสียงไม่ชัด* (Distortions)			ส, ซ	-	7	} 15
			ฝ, ฟ		3	
			ด, ต, ท		1	
			ล		1	
			ย		1	
			ตัวสะกด ง, น, ต, ย, สระ เ-า, เ-ือะ		1	
เว้นไม่ออกเสียง (Omissions)			-	ควบก ล้า ร, ล	5	} 6
				พ	1	

* ดูเชิงอรรถ 4 ของตาราง 9

จากตาราง 10 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดไม่ชัด 16 คนนั้น จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิดได้ 3 ลักษณะ คือ ลักษณะที่ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งมีทั้ง 16 คน เสียงที่ออกผิด ได้แก่ เสียงพยัญชนะ ร เป็น ล ความกล้า ว เป็น ความกล้า ล พยัญชนะความกล้าออกเป็นเสียงพยัญชนะ ฝ ฟ พยัญชนะ ท ออกเป็น ค ตัวสะกด ก เป็นตัวสะกด ค และตัวสะกด ง เป็นตัวสะกด ม ส่วนลักษณะออกเสียงไม่ชัด มี 15 คน ใน 16 คน เสียงออกไม่ชัด ได้แก่ เสียงพยัญชนะ ส ซ ฝ ฟ ต ท ญ ย ตัวสะกด ง น ค ย และเสียงสระ เ-า เ-ือ สำหรับลักษณะเว้นไม่ออกเสียง มี 6 คน ใน 16 คน เสียงที่เว้นไม่ออก ได้แก่ เสียงพยัญชนะความกล้า ร ล และเสียงพยัญชนะ พ

ตาราง 11 จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2517 ที่มีความบกพร่อง
ทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด (Articulatory Disorders) จำแนกตาม
ลักษณะของเสียงที่ออกผิด

จำนวนนักเรียนที่พูดไม่ชัด 19 คน

ลักษณะเสียงที่ออกผิด	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีก เสียงหนึ่ง (Substitutions)		ออกเสียง* ไม่ชัด (Distortions)	เว้นไม่ ออกเสียง (Omissions)	จำนวน คน	รวม
	เสียงที่ ออกผิด	เสียงที่ออก				
ออกเสียงหนึ่งเป็นอีก เสียงหนึ่ง (Substitutions)	ร	ล	—	—	11	} 16
	ควบก ล้า ร	ควบก ล้า ล				
	ส	ฝ				
	กว	ฟ				
	ขว	ฝ				
ออกเสียงไม่ชัด* (Distortions)	—	—	ส, ซ	—	12	} 19
	—	—	ค			
	—	—	จ, ช			
	—	—	ล			
	—	—	น			
	—	—	ฝ, ฟ			
เว้นไม่ออกเสียง (Omissions)	—	—	—	ควบก ล้า ร, ล	11	11

จากตาราง 11 แสดงว่าในปีการศึกษา 2517 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูด
ไม่ชัด 19 คนนั้น จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิดได้ว่า ลักษณะที่ออกเสียงไม่ชัด
มีมากที่สุดคือทั้ง 19 คน เสียงที่ออกไม่ชัดได้แก่เสียงพยัญชนะ ส, ซ, ค, จ, ช, ล, น, ฝ, ฟ

* ดูเชิงอรรถ 4 ของตาราง 9

สำหรับลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งมี 16 คนใน 19 คน เสียงที่ออกผิดได้แก่เสียงพยัญชนะ ร ออกเป็น ล, ความกล้า ร เป็นความกล้า ล; ส เป็น ฝ, กว เป็น ฟ กว เป็น ฟ และ ขว เป็น ฝ ส่วนลักษณะเว้นไม่ออกเสียงมี 11 คน ใน 19 คน เสียงที่เว้นไม่ออกได้แก่เสียงพยัญชนะความกล้า ร, ล

ตาราง 12 จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2516 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด (Articulatory Disorders) จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิด

จำนวนนักเรียนที่พูดไม่ชัด 17 คน

ลักษณะเสียงที่ออกผิด	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions)		ออกเสียง* ไม่ชัด (Distortions)	เว้นไม่ออกเสียง (Omissions)	จำนวนคน	รวม
	เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก				
ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions)	ร ความกล้า ร	ล ความกล้า ล	— —	— —	8 9	} 17
ออกเสียงไม่ชัด* (Distortions)	—	—	ส, ซ	—	11	
เว้นไม่ออกเสียง (Omissions)	—	—	—	ความกล้า ร, ล	6	6

จากตาราง 12 ปรากฏว่าในปีการศึกษา 2516 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่พูดไม่ชัด 17 คนนั้น จำแนกตามลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งได้มากที่สุดคือทั้ง 17 คน ได้แก่เสียงพยัญชนะ ร เป็น ล, และเสียงพยัญชนะความกล้า ร เป็นความกล้า ล สำหรับลักษณะออกเสียงไม่ชัดมี 11 คน เสียงที่ออกไม่ชัดได้แก่เสียงพยัญชนะ ส, ซ ส่วนลักษณะเว้นไม่ออกเสียงใน 17 คน มี 6 คน เสียงที่เว้นไม่ออกได้แก่เสียงความกล้า ร, ล

* ดูเชิงอรรถ 4 ของตาราง 9

ตาราง 13 จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2517 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด (Articulatory Disorders) จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิด

จำนวนนักเรียนที่พูดไม่ชัด 15 คน

ลักษณะเสียงที่ออกผิด	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions)		ออกเสียง* ไม่ชัด (Distortions)	เว้นไม่ออกเสียง (Omissions)	จำนวนคน	รวม
	เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก				
ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions)	ร ควบกกล้า ร	ล ควบกกล้า ล	— —	— —	10 5	} 15
ออกเสียงไม่ชัด* (Distortions)	—	—	ส, ซ ล	— —	9 1	
เว้นไม่ออกเสียง (Omissions)	—	—	—	ควบกกล้า ร, ล	1	1

จากตาราง 13 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่พูดไม่ชัด 15 คนนั้น ทั้ง 15 คน พูดไม่ชัดในลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ซึ่งได้แก่เสียงพยัญชนะ ร เป็น ล และเสียงพยัญชนะควบกกล้า ร เป็นควบกกล้า ล และใน 15 คน มี 10 คน ที่ออกเสียงไม่ชัด เสียงที่ออกไม่ชัดได้แก่เสียงพยัญชนะ ส, ซ และเสียงพยัญชนะ ล สำหรับลักษณะเว้นไม่ออกเสียงนั้นใน 15 คนมีเพียง 1 คนเท่านั้นและเสียงที่เว้นไม่ออกได้แก่เสียงควบกกล้า ร, ล

* ดูเชิงอรรถ 4 ของตาราง 9

ตาราง 14 จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2518 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัด (Articulatory Disorders) จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ออกผิด

จำนวนนักเรียนที่พูดไม่ชัด 23 คน

ลักษณะเสียงที่ออกผิด	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions)		ออกเสียงไม่ชัด (Distortions)	เว้นไม่ออกเสียง (Omissions)	จำนวนคน	รวม
	เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก				
ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions)	ร	ล	—	—	14	} 23
	ควบกกล้า ร	ควบกกล้า ล			5	
	ควบกกล้า ขว	ควบกกล้า กว			1	
	ควบกกล้า คว	ควบกกล้า กว			1	
	ตัวสะกด น	ตัวสะกด ง			1	
	ตัวสะกด ต	ตัวสะกด ก			1	
ออกเสียงไม่ชัด* (Distortions)	—	—	ส, ซ ควบกกล้า ร, ล	—	9	} 16
			ล		4	
			น		1	
			ร		1	
เว้นไม่ออกเสียง (Omissions)	—	—	—	ควบกกล้า ร, ล	19	19

จากตาราง 14 แสดงว่าในปีการศึกษา 2518 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่พูดไม่ชัด 23 คน นั้น ทั้ง 23 คนพูดไม่ชัดในลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ซึ่งได้แก่เสียงพยัญชนะ ร เป็น ล, ควบกกล้า ร เป็นควบกกล้า ล, ควบกกล้า ขว เป็นควบกกล้า กว, ควบกกล้า คว เป็นควบกกล้า กว, เสียงตัวสะกด น เป็นเสียงตัวสะกด ง และเสียงตัวสะกด ต เป็นเสียงตัวสะกด ก ตามลำดับมากไปหาน้อย และใน 23 คน มี

* ดูเชิงอรรถ 4 ของตาราง 9

16 คน ออกเสียงไม่ชัด ซึ่งได้แก่เสียงพยัญชนะ ส, ซ, ควบกล้า ร, ล เสียง ฅ, น, ฅ สำหรับลักษณะเว้นไม่ออกเสียงนั้นใน 23 คน มีถึง 19 คน เสียงที่เว้นไม่ออกได้แก่เสียง ควบกล้า ร, ล

ตาราง 15 จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2515, 2516, และ 2517 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทเสียงผิดปกติ (Voice Disorders) จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ผิดปกติ

ลักษณะเสียงที่ผิดปกติ	จำนวนนักเรียนที่เสียงผิดปกติ		
	พ.ศ. 2515	พ.ศ. 2516	พ.ศ. 2517
เสียงขึ้นจมูกมากผิดปกติ (Hypernasality)	2	2	2
เสียงอู้อี้ (Denasality)	1	—	—
เสียงแหบเคือ (Hoarseness)	—	1	—
พูดลากเสียงช้าผิดปกติ (Too slow rate)	—	1	—
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	3	4	2

จากตาราง 15 แสดงว่าในปีการศึกษา 2515 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เสียงผิดปกติมี 3 คน จำแนกเป็นลักษณะเสียงขึ้นจมูกมากผิดปกติ 2 คน เสียงอู้อี้

1 คน ลักษณะอื่น ๆ ไม่มี ในปีการศึกษา 2516 มี 4 คน จำแนกเป็นเสียงขึ้นจมูก มากผิดปกติ 2 คน เสียงแหบเครือ 1 คน และพูดลากเสียงซ้ำผิดปกติ 1 คน สำหรับ ปีการศึกษา 2517 มีนักเรียนเสียงผิดปกติเพียง 2 คน ในลักษณะเสียงขึ้นจมูกมาก ผิดปกติ ส่วนลักษณะอื่น ๆ ไม่ปรากฏ

ตาราง 16 จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2515, 2516, และ 2517 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders) จำแนกตามลักษณะเฉพาะ

ลักษณะเฉพาะของจังหวะ การพูดผิดปกติ	จำนวนนักเรียนที่จังหวะการพูดผิดปกติ		
	พ.ศ. 2515	พ.ศ. 2516	พ.ศ. 2517
ติดอ่าง (Stuttering)	—	1	—
พูดเร็วจนรัวฟังไม่ชัด (Cluttering)	—	—	—
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	—	1	—

จากตาราง 16 แสดงว่าตั้งแต่ปีการศึกษา 2515—2517 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทจังหวะการพูดผิดปกติมีเพียง 1 คน ในลักษณะติดอ่าง

ตาราง 17 จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2516, 2517, และ 2518
ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทเสียงผิดปกติ (Voice Disorders)
จำแนกตามลักษณะของเสียงที่ผิดปกติ

ลักษณะเสียงที่ผิดปกติ	จำนวนนักเรียนที่เสียงผิดปกติ		
	พ.ศ. 2516	พ.ศ. 2517	พ.ศ. 2518
เสียงขึ้นจมูกมากผิดปกติ (Hypernasality)	2	—	—
เสียงอู้อี้ (Denasality)	1	—	—
เสียงแหบเคี้ยว (Hoarseness)	1	1	—
พูดลากเสียงช้าผิดปกติ (Too slow rate)	—	—	—
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	4	1	—

จากตาราง 17 แสดงว่าในปีการศึกษา 2516 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เสียงผิดปกติมี 4 คน จำแนกเป็นลักษณะเสียงขึ้นจมูกมากผิดปกติ 2 คน เสียงอู้อี้ 1 คน และเสียงแหบเคี้ยว 1 คน ในปีการศึกษา 2517 มีนักเรียนเสียงผิดปกติ 1 คน ในลักษณะเสียงแหบเคี้ยว สำหรับในปีการศึกษา 2518 ไม่ปรากฏจำนวนนักเรียนเสียงผิดปกติเลย

สรุปตอนที่ 3 รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของความบกพร่องทางการพูดแต่ละประเภทที่พบในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 และเสียงที่นักเรียนออกไม่ถูกต้อง

ก. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จากตาราง 9—ตาราง 11 แสดงว่านักเรียนที่พูดไม่ชัด (Articulatory Disorders) นั้นมีอยู่ 3 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions) พบมากเป็นอันดับ 1 ในปี พ.ศ. 2515 และ 2516 จำนวน 12 และ 16 คน ตามลำดับ (จากจำนวนเด็กพูดไม่ชัด 12, 16 คน) เสียงที่พูดผิดได้แก่เสียงพยัญชนะ ร ออกเป็นเสียงพยัญชนะ ล

2. ลักษณะออกเสียงไม่ชัด (Distortions) พบมากเป็นอันดับที่ 2 (8 คน และ 15 คนในปี พ.ศ. 2515 และ 2516 ตามลำดับ) ยกเว้นปี พ.ศ. 2517 พบมากเป็นอันดับที่ 1 (19 คน) เสียงที่ออกไม่ชัดเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่เสียงพยัญชนะ ส, ซ, ฝ, ฟ และ ด

3. ลักษณะเว้นไม่ออกเสียง (Omissions) พบมากเป็นอันดับที่ 3 ทั้ง 3 ปี (พ.ศ. 2515—2517) มี 8 คน 6 คนและ 11 คน จากจำนวนทั้งหมด 12, 16 และ 19 คนตามลำดับ เสียงที่เว้นไม่ออกได้แก่เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร, ล ทั้งหมด

ตาราง 15 แสดงว่านักเรียนที่เสียงผิดปกติ (Voice Disorders) นั้นพบในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ คือ ลักษณะเสียงขึ้นจมูกมากผิดปกติ (Hypernasality) พบมากเป็นอันดับที่ 1 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515—2517 ปีละ 2 คน ส่วนลักษณะเสียงอู้อี้ (Denasality) ลักษณะเสียงแหบเครือ (Hoarseness) และลักษณะพูดลากเสียงช้าผิดปกติ (Too slow rate) พบลักษณะละ 1 คน ในปี 2515 และ 2516 ส่วนปี พ.ศ. 2517 ไม่ปรากฏ

ตาราง 19 แสดงว่านักเรียนที่จังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders) นั้นมีเพียง 1 คน ในลักษณะติดอ่าง (Stuttering) พบในปี 2516 เพียงปีเดียว ลักษณะอื่น ๆ ไม่ปรากฏ

ข. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

จากตาราง 12—ตาราง 14 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่พูดไม่ชัด (Articulatory Disorders) นั้นมีอยู่ 3 ลักษณะเช่นเดียวกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือ

1. ลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions) พบมากเป็นอันดับที่ 1 ทั้ง 3 ปี คือ ตั้งแต่ พ.ศ. 2516—2518 มีจำนวน 17, 15 และ 23 คน ตามลำดับ (จำนวนเด็กพูดไม่ชัดทั้งสิ้น 17, 15 และ 23 คน) เสียงพูดผิดได้แก่เสียงพยัญชนะ ร ออกเป็นเสียงพยัญชนะ ล และเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ออกเป็นเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ล

2. ลักษณะออกเสียงไม่ชัด (Distortions) พบมากเป็นอันดับที่ 2 (มี 11 คน, 10 คน ในปี พ.ศ. 2516, 2517 ตามลำดับ) ยกเว้นปี พ.ศ. 2518 พบมากเป็นอันดับที่ 3 (มี 16 คนจากจำนวนเต็ม 23 คน) เสียงที่ออกไม่ชัดได้แก่เสียงพยัญชนะ ส, ซ

3. ลักษณะเว้นไม่ออกเสียง (Omissions) พบมากเป็นอันดับที่ 3 (6 คน, 1 คน ในปี พ.ศ. 2516, 2517 ตามลำดับ) ยกเว้นในปี พ.ศ. 2518 พบเป็นอันดับที่ 2 (19 คน จากจำนวนเต็ม 23 คน) เสียงที่เว้นไม่ออกได้แก่เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร, ล ทั้งหมด

จากตาราง 17 แสดงว่านักเรียนที่เสียงผิดปกติ (Voice Disorders) นั้นจำแนกเป็นลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ คือ ในปี พ.ศ. 2516 มีลักษณะเสียงขึ้นจมูกกว่าปกติ (Hypernasality) 2 คน ลักษณะเสียงอู้อี้ (Denasality) 1 คน ลักษณะเสียงแหบเคื้อ (Hoarseness) 1 คน ในปี พ.ศ. 2517 พบว่ามีลักษณะเสียงแหบเคื้อเพียง 1 คน ลักษณะอื่นไม่มี ส่วนในปี พ.ศ. 2518 ไม่พบนักเรียนที่เสียงผิดปกติเลย

สำหรับประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders) จากการสำรวจตั้งแต่ปี พ.ศ. 2516—2518 ปรากฏว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไม่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทนี้เลย

บทที่ 4

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากผลการค้นคว้าที่แสดงไว้โดยละเอียดในบทที่ 3 ทั้ง 3 ตอนพอจะสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. ประเภทของความบกพร่องทางการพูด

1.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความบกพร่องทางการพูด 3 ประเภท ประเภทพูดไม่ชัดเป็นลำดับที่ 1 เสียงผิดปกติเป็นลำดับที่ 2 และจังหวะการพูดผิดปกติ ซึ่งได้แก่ติดอ่างเป็นลำดับสุดท้าย

1.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความบกพร่องทางการพูดเพียง 2 ประเภท คือ ประเภทพูดไม่ชัดเป็นลำดับแรก และเสียงผิดปกติเป็นลำดับสุดท้าย ไม่มีประเภทติดอ่าง

จะเห็นได้ว่าทั้งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดเป็นลำดับที่ 1 เหมือนกัน นับว่าใกล้เคียงกับที่เบอร์รีและไอเซนชาน⁵ อ้างถึงรายงานของสมาคมโสตสัมผัสและการพูดของอเมริกา (ASHA) ที่กล่าวว่าเด็กอเมริกันมีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดมากเป็นลำดับที่ 1 แต่ลำดับที่ 2 ของเขาเป็นประเภทติดอ่างหรือจังหวะการพูดผิดปกติ แต่ของเราประเภทเสียงผิดปกติมีมากเป็นลำดับที่ 2 แต่ติดอ่างเป็นลำดับที่ 3 ส่วนประเภทอื่น ๆ ของเราไม่ปรากฏ

อนึ่งผลการวิจัยในเรื่องประเภทของความบกพร่องทางการพูดนี้ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือพบว่า ประเภทพูดไม่ชัดมีมากเป็นลำดับที่ 1

2. ความแตกต่างของความบกพร่องทางการพูดแต่ละประเภท

2.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการพูดนั้น มีประเภทพูดไม่ชัดถึงร้อยละ 80 (พ.ศ. 2515) 76.19 (พ.ศ. 2516) และ 90.47 (พ.ศ. 2517)

5 Mildred F. Berry, and Jon Eisenon, *Speech Disorders*. p. 3.

ส่วนประเภทเสียงผิดปกติมีร้อยละ 20 (พ.ศ. 2515) 19.04 (พ.ศ. 2516) และ 9.52 (พ.ศ. 2517) สำหรับประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ ซึ่งได้แก่ติดอ่างมีร้อยละ 4.76 (พ.ศ. 2516)

2.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการพูดนั้น มีประเภทพูดไม่ชัดร้อยละ 89.47 (พ.ศ. 2516) 93.75 (พ.ศ. 2517) และ 100 (พ.ศ. 2518) ส่วนประเภทเสียงผิดปกติมีร้อยละ 21.05 (พ.ศ. 2516) และ 6.20 (พ.ศ. 2517)

จะเห็นได้ว่าในจำนวนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูดนั้น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประเภทพูดไม่ชัดถึงร้อยละ 80—90 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีถึงร้อยละ 89—100 จากรายงานของโรนัลด์ เค. ซอมเมอร์ส⁶ กล่าวว่า ในจำนวนเด็กที่มีปัญหาการพูดมีถึงร้อยละ 80 ที่เป็นประเภทพูดไม่ชัด และรายงานของเออร์วิน⁷ กล่าวว่า ร้อยละ 81 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการพูดนั้นเป็นประเภทพูดไม่ชัด เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเด็กอเมริกันกับเด็กไทยของเราแล้ว เห็นได้ว่ามีอัตราส่วนตั้งแต่ใกล้เคียงกันจนถึงของเราสูงกว่า

3. ความแตกต่างระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีความบกพร่องทางการพูดแต่ละประเภท

3.1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประเภทพูดไม่ชัด นักเรียนชายมีมากกว่านักเรียนหญิง คิดเป็นร้อยละ 75:25 (ปี พ.ศ. 2515) และร้อยละ 57.89:42.10 (พ.ศ. 2517) แต่ในปี 2516 นักเรียนชายมีน้อยกว่านักเรียนหญิง คิดเป็นร้อยละ 43.75:56.25

ประเภทเสียงผิดปกติ นักเรียนชายมีจำนวนมากกว่านักเรียนหญิงในปี พ.ศ. 2515 และ 2517 ส่วนปี 2516 มีจำนวนเท่ากัน

ประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ ซึ่งได้แก่ติดอ่างนั้นพบเฉพาะในนักเรียนชายเท่านั้น

3.2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประเภทพูดไม่ชัด นักเรียนชายมีมากกว่านักเรียนหญิง ทั้ง 3 ปี คิดเป็นร้อยละ 70.58:29.41 (พ.ศ. 2516) 73.33:26.66 (พ.ศ. 2517) และ 86.95:13.04 (พ.ศ. 2518) ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

⁶ Ronald K. Sommers., *Clinical Speech in the Schools*, p. 282

⁷ Ruth B. Irwin, *op. cit.*, p. 5

ประเภทเสียงผิดปกติ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีอัตราส่วนเท่า ๆ กัน ในปี พ.ศ. 2516 ปี พ.ศ. 2517 พบเฉพาะในนักเรียนหญิงเท่านั้น ส่วนปี พ.ศ. 2518 ไม่พบเลยทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

สรุปความได้ว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีความบกพร่องทางการพูดนั้นแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในประเภทพูดไม่ชัด คือ นักเรียนชายที่พูดไม่ชัดมีอัตราส่วนสูงกว่านักเรียนหญิง ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด แต่สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้นยังสรุปไม่ได้แน่นอนว่า นักเรียนชายพูดไม่ชัดมากกว่านักเรียนหญิง และเช่นเดียวกันความบกพร่องทางการพูดประเภทเสียงผิดปกติหรือประเภทติดอ่างก็ยังคงกล่าวไม่ได้แน่นอนว่า นักเรียนชายมีมากกว่านักเรียนหญิง เมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาชั้นคว่ำของเบอร์รีและไอเซนซัน⁸ ซึ่งกล่าวว่านักเรียนชายมีความบกพร่องทางการพูดคิดเป็นอัตราส่วนสูงกว่านักเรียนหญิง เพราะนักเรียนชายมีพัฒนาการเชิงภาษาค่อนข้างกว่านักเรียนหญิงแล้ว จะเห็นว่าผลการวิจัยของเราตรงกับของชาวอเมริกันเพียงบางส่วนเท่านั้น แม้กระนั้นก็ยังไม้อาจกล่าวได้ว่านักเรียนชายของเรามีความบกพร่องทางการพูดสูงกว่านักเรียนหญิง เพราะฉะนั้นข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่านักเรียนชายมีความบกพร่องทางการพูดสูงกว่านักเรียนหญิงนั้นก็ยังคงสรุปไม่ได้ ควรจะมีการวิจัยกันต่อไปอีกจนกว่าจะได้ข้อยุติที่แน่นอน

4. ลักษณะเฉพาะของความบกพร่องทางการพูดแต่ละประเภท

4.1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสำรวจปรากฏผลดังนี้

4.1.1 ประเภทพูดไม่ชัด มี 3 ลักษณะได้แก่ ลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions) ลักษณะออกเสียงไม่ชัด (Distortions) และลักษณะเว้นไม่ออกเสียง (Omissions)

4.1.2 ประเภทเสียงผิดปกติ พบ 4 ลักษณะ ได้แก่เสียงขึ้นจมูกมากผิดปกติ (Hypernasality) เสียงอู้อี้ (Denasality) เสียงแหบเคือ (Hoarseness) และพูดลากเสียงช้าผิดปกติ (Too slow rate)

4.1.3 ประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ พบว่ามีเพียงลักษณะเดียว คือ ติดอ่าง (Stuttering)

⁸ Mildren F. Berry and Jon Eisenson, op. cit., pp. 3—4

4.2 ชั้นประถมปีที่ 5 จากการสำรวจปรากฏผลดังนี้

4.2.1 ประเภทพูดไม่ชัด มี 3 ลักษณะเช่นเดียวกับชั้นประถมปีที่ 1 คือ ลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions) ลักษณะออกเสียงไม่ชัด (Distortions) และลักษณะเว้นไม่ออกเสียง (Omissions)

4.2.2 ประเภทเสียงผิดปกติ มี 3 ลักษณะ คือ เสียงขึ้นจมูกมากผิดปกติ (Hypernasality) เสียงอู้อี้ (Denasality) และเสียงแหบเคือง (Hoarseness)

4.2.3 ประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ ไม่พบในชั้นประถมปีที่ 5

รวมความว่าทั้งชั้นประถมปีที่ 1 และประถมปีที่ 5 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูด ประเภทพูดไม่ชัดมี 3 ลักษณะเหมือนกัน ซึ่งตรงกับการศึกษาของ เออร์วิน⁹ ที่พบว่านักเรียนชั้นประถมชาวอเมริกันที่พูดไม่ชัดมี 3 ลักษณะ คือ ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions) ออกเสียงไม่ชัด (Distortions) และเว้นไม่ออกเสียง (Omissions)

สำหรับประเภทเสียงผิดปกติ (Voice Disorders) นั้น จากการสำรวจทั้งชั้นประถมปีที่ 1 และประถมปีที่ 5 พบว่านักเรียนมีลักษณะเสียงขึ้นจมูกผิดปกติ (Hypernasality) มากกว่าลักษณะอื่น ซึ่งตรงกับที่แวนไรเปอร์¹⁰ กล่าวไว้ว่า ในบรรดาผู้ที่มาคลินิคฝึกแก้ไขการพูดเกี่ยวกับปัญหาเสียงผิดปกตินั้น ลักษณะเสียงขึ้นจมูกผิดปกติมีมากเป็นอันดับที่ 1

ส่วนประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm Disorders) นั้น พบในชั้นประถมปีที่ 1 เพียงรายเดียวในลักษณะติดอ่าง (Stuttering) ชั้นประถมปีที่ 5 ไม่ปรากฏ ดังนั้นจึงจะไม่อภิปรายเกี่ยวกับประเภทนี้เพราะข้อมูลน้อย

5. เสียงที่นักเรียนออกไม่ถูกต้อง

5.1 เสียงที่นักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 ออกไม่ถูกต้องหรือออกไม่ชัด ได้แก่เสียงพยัญชนะ ร ซึ่งออกเสียงเป็นพยัญชนะ ล เสียงควบกล้ำ ร ออกเป็นเสียงควบกล้ำ ล และเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ซึ่งนักเรียนเว้นไม่ออกเสียงนั้นมีมากเป็นลำดับที่ 1

⁹ Ruth B. Irwin, *Ibid.*

¹⁰ Charles V. Riper, *Speech Therapy*, p. 160

ส่วนเสียงพยัญชนะ ส ซ นั้น เด็กออกเสียงไม่ชัดเป็นลำดับที่ 2 สำหรับเสียงอื่น ๆ ที่นักเรียนออกไม่ชัดหรือไม่ถูกต้องมีเสียงพยัญชนะต้น ฝ, ฟ, ถ, ท, ถ, น, ล และเสียงพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด ก, ง, น, ค, ย

5.2 เสียงที่นักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 ออกไม่ชัดหรือไม่ถูกต้อง ได้แก่เสียงพยัญชนะ ร เสียงควบกล้ำ ร, ล ซึ่งมีมากเป็นอันดับที่ 1 เช่นเดียวกับชั้นประถมปีที่ 1 เสียงพยัญชนะ ส, ซ เป็นเสียงที่นักเรียนออกไม่ชัดเป็นอันดับที่ 2 ส่วนเสียงอื่น ๆ มีบ้างได้แก่เสียงควบกล้ำ ขว, คว และเสียงตัวสะกด น, ค

กล่าวโดยสรุปว่า นักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 และประถมปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดนั้น ออกเสียงไม่ชัดในพยัญชนะต่อไปนี้ (เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย) คือ เสียงตัว ร ออกเป็นเสียง ล เสียงควบกล้ำ ร ออกเป็น ล (Substitutions) เว้นไม่ออกเสียงพยัญชนะ ร ล ในคำควบกล้ำ (Omissions) และออกเสียงพยัญชนะ ส, ซ ไม่ชัด (Distortions) เนื่องจากสาเหตุที่อวัยวะออกเสียงบกพร่อง (Organic causes) เช่น เส้นยึดไต้ลิ้นสั้นผิดปกติ (Short frenum) ฟันทรอ ฟันเขยิบ หรือเนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (Non-organic causes) เช่น วางลิ้นไม่ตรงตำแหน่งออกเสียงที่ถูกต้อง (Tongue protrusion) บ้าง พูดลิ้นแยะ ๆ แบบเด็กทารก (Baby Talk) บ้าง เป็นต้น

ส่วนเสียงอื่นที่เด็กออกผิด แต่มีจำนวนไม่มากนักได้แก่เสียงพยัญชนะ ฝ, ฟ, ถ, ท, ถ, น, ล, ย, ฉ, ช เสียงตัวสะกด ง, น, ค, ย และเสียงสระ ๑, ๒ ในลักษณะออกเสียงไม่ชัด (Distortions) นอกจากนี้ก็มีเสียงควบกล้ำ กว, คว, ขว ซึ่งออกผิดเป็นเสียง ฟ, ฝ เสียงพยัญชนะ ท ออกเป็น ถ, ล ออกเป็น ง และเสียงตัวสะกด ก ออกเป็น ค ตัวสะกด ง ออกเป็น ม ซึ่งเป็นลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitutions)

จะเห็นได้ว่าข้อสมมุติฐานซึ่งตั้งไว้ว่าเสียงที่เด็กออกผิด หรือออกไม่ชัดมากที่สุดได้แก่เสียงพยัญชนะ ร เสียงควบกล้ำ ร, ล และเสียง ส, ซ นั้นตรงกับผลการวิจัยครั้งนี้

จากรายงานของเออร์วิน¹¹ ที่กล่าวว่า เสียงที่เป็นปัญหาสำหรับการแก้ไขการพูดมากที่สุดของเด็กอเมริกันได้แก่เสียง [t] [d] [θ] [s] และ [z] ซึ่งถ้านำมาเทียบ

11 Ruth B. Irwin, *op. cit.*, p. 15

เคียงกับเสียงพยัญชนะไทยก็พอจะตรงกับเสียง ส, ซ ซึ่งเป็นเสียงหนึ่งที่เป็นปัญหาในการออกเสียงให้ถูกต้องของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

สำหรับเสียง ร และเสียง ส, ซ ซึ่งเป็นปัญหาในการพูด จากการค้นพบความจริงคราวนี้ ถ้าถือตามเกณฑ์มาตรฐานการออกเสียงให้ถูกต้องของพุล และ เทมปลิน ซึ่ง เออร์วิน¹² อ้างถึงนั้น พุลบอกว่าเสียง [s] [r] นั้นเด็กจะออกได้ชัดเจนเมื่ออายุ $7\frac{1}{2}$ ปี ถ้าเทียบกับเสียง ส, ซ และเสียง ร ของไทยแล้วในเด็กชั้นประถมปีที่ 1 ซึ่งอายุเฉลี่ย 7 ปี ก็อาจจะไม่ถือเป็นปัญหาการพูด แต่สำหรับเด็กชั้นประถมปีที่ 5 ควรถือเป็นปัญหาที่ต้องรีบแก้ไข ส่วนเทมปลินมีความเห็นแย้งกับพุล คือถือว่าเสียง [s] และเสียง [r] นั้นเด็กควรจะออกเสียงได้ชัดเมื่ออายุ $4\frac{1}{2}$ ปี และ 4 ปี ถ้าเราจะเทียบกับเทมปลิน ก็เห็นจะต้องถือว่าเสียง ส, ซ และเสียง ร ที่เด็กชั้นประถมปีที่ 1 ออกไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเป็นปัญหาการพูดที่ต้องรีบแก้ไข

สรุปความว่าเสียงพยัญชนะ ร, ส, ซ และเสียงควบกล้ำ ร, ล เป็นเสียงที่นักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 ในการวิจัยครั้งนี้ออกผิดมาก

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ผลการสำรวจข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนในครั้งนี้มีสาระสำคัญอยู่ 4 ประการด้วยกัน ประการแรก ความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนมี 3 ประเภท ได้แก่ พูดไม่ชัด เสียงผิดปกติ และติดอ่าง ประการที่สอง ความบกพร่องทางการพูดประเภทพูดไม่ชัดมีมากที่สุด ประเภทเสียงผิดปกติ และประเภทจังหวะการพูดผิดปกติซึ่งได้แก่ติดอ่างมีบ้างแต่น้อย ประการที่สาม ในประเภทพูดไม่ชัดนั้น เสียงที่นักเรียนออกผิดหรือออกไม่ชัดมากที่สุดได้แก่ เสียงพยัญชนะ ร เสียงควบกล้ำ ร, ล เสียง ส, ซ, ฝ, ฟ, และ ถ, ท ตามลำดับ และประการสุดท้าย ความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงนั้นยังสรุปแน่นอนไม่ได้ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา

1.1 ระดับประถมศึกษา อาจารย์ใหญ่หรือครูใหญ่ของโรงเรียนประถมศึกษา มีความสำคัญต่องานด้านแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดเป็นอย่างยิ่ง จากผลการ

12 Ruth B. Irwin, *Ibid.*

วิจัยปรากฏว่า นักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 และประถมปีที่ 5 มีความบกพร่องทางการพูด ประเภทพูดไม่ชัดมากกว่าประเภทอื่น ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะครูไม่เข้มงวดกวดขันการพูดของเด็ก หรือครูไม่รู้วิธีแก้ไขการพูดผิดของเด็ก ถ้าผู้บริหารระดับประถมศึกษาให้ความสนใจในงานด้านนี้ ด้วยการสนับสนุนให้ครูได้เข้ารับการอบรมหรือศึกษาต่อด้านการแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด ในสถาบันชั้นอุดมศึกษาที่มีการสอนวิชานี้ เพื่อให้ครูได้นำความรู้มาช่วยปรับปรุงแก้ไขเด็กนักเรียนก็จะเป็นการลดจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดลง เท่ากับช่วยป้องกันปัญหาสุขภาพจิตมิให้เกิดแก่เด็กด้วย ผู้บริหารโรงเรียนระดับประถม ควรส่งเสริมการจัดบริการแก้ไขการพูดในโรงเรียน ให้กำลังใจและอำนวยความสะดวกแก่ครูผู้ทำงานด้านนี้ ก็จะเป็นการขจัดปัญหาการพูดของเด็กเสียแต่ในระยะเริ่มต้น ทั้งเป็นการวางรากฐานการพูดภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติให้ถูกต้องด้วย

1.2 ระดับมัธยมศึกษา แม้จะยังไม่มีการวิจัยเกี่ยวกับข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนในระดับนี้ก็ตาม แต่ผู้บริหารระดับโรงเรียนมัธยมก็ควรให้ความสนใจงานด้านนี้ด้วย อย่างน้อยควรทราบว่าเมื่อนักเรียนของตนมีปัญหาการพูดจะแนะนำให้เด็กไปรับการฝึกแก้ไขการพูดได้ที่ใด เพราะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาเป็นเด็กวัยรุ่นซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ อันอาจเป็นผลให้เด็กมีปัญหาการพูดติดอ่าง ถ้าผู้บริหารมีความรู้เรื่องข้อบกพร่องทางการพูดบ้าง ก็จะช่วยเหลือให้คำแนะนำปรึกษาแก่ครูหรือนักเรียนชั้นนี้ได้ เป็นการช่วยแก้ปัญหการปรับตัวผิด ๆ ของเด็กวัยรุ่นได้

1.3 ระดับอุดมศึกษา ผู้บริหารระดับอุดมศึกษาควรส่งเสริมสนับสนุนงานด้านนี้ ด้วยการเปิดสอนวิชาแก้ไขความบกพร่องด้านการพูดขึ้น ถ้ามีบุคลากรพอที่จะทำได้ หรือจัดให้มีการอบรมระยะสั้นแก่ครูอาจารย์ของโรงเรียนทั้งหลายหรือจะขยายถึงบุคคลที่สนใจทั่วไปได้ก็ยิ่งดี อันจะเป็นการเผยแพร่ความรู้ด้านนี้ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรู้ได้นำหลักการไปใช้ให้เกิดประโยชน์ เป็นการขจัดปัญหาการพูด เสริมสุขภาพจิตของเด็ก ผู้ปกครองและบุคคลทั่วไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครู

2.1 ครูผู้สอนมีอิทธิพลต่อการพูดชัดเจนถูกต้องของนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง จากผลการวิจัยปรากฏว่า เสียงที่นักเรียนออกไม่ชัดในเวลาพูดนั้นได้แก่เสียงพยัญชนะ ร และเสียงควบกล้ำ ร, ล เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งอาจเป็นเพราะครูให้ความสนใจในเรื่องการ

ออกเสียงชัดเจนถูกต้องของเด็กน้อยไป ครูไม่ได้ท้วงติงแก้ไขเด็ก หรือครูผู้สอนเองก็พูดไม่ชัดและไม่สนใจแก้ไขปรับปรุงตัวเอง หรือไม่รู้จักแก้ไขการพูดไม่ชัดก็เป็นได้ ฉะนั้นครูควรสนใจปรับปรุงการพูดของตนเองให้ชัดเจนถูกต้องเสียก่อนเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก และควรทักท้วงแก้ไขเด็กที่พูดไม่ชัดอย่างเข้มงวดกวดขัน ไม่ควรละเลยหรือมองข้ามปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ เพราะจะทำให้เด็กติดนิสัยไปจนโต เป็นการทอนพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กได้

2.2 ครูควรสนใจหาความรู้เกี่ยวกับข้อบกพร่องทางการพูดและวิธีแก้ไขไว้บ้างด้วยการอ่านหนังสือหรือบทความด้านนี้ ยินดีเข้าศึกษาหรือรับการอบรม ถ้าโรงเรียนที่ตนสังกัดส่งเสริม ร่วมมือกับนักแก้ไขการพูด (Speech Therapist) ของโรงเรียน (ถ้ามี) ด้วยการแนะนำเด็กที่มีปัญหาการพูดให้เข้าคลินิกฝึกพูด หรือเต็มใจให้คำปรึกษาแนะนำแก่เด็กและผู้ปกครองของเด็กที่มีปัญหาการพูดเท่าที่ครูจะทำได้ และสำรวจรวมทั้งปรับปรุงแก้ไขตนเองเกี่ยวกับการพูดให้ชัดเจนถูกต้อง เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียน

2.3 ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจว่านักเรียนที่มีปัญหาการพูดนั้นเป็นเรื่องธรรมดา เป็นสิ่งที่แก้ไขได้ ครูไม่ควรเห็นเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายเสียเวลาในการสอนวิชาการ เช่น กรณีเด็กติดอ่าง ครูไม่ควรแสดงความเบื่อหน่ายที่จะทนฟังเด็กติดอ่างพูด แต่ควรส่งเสริมให้กำลังใจ และควรทำความเข้าใจกับเด็กอื่นๆ ในชั้นเพื่อให้ความร่วมมือกับครูช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาการพูด ก็จะเป็นการช่วยป้องกันมิให้เด็กที่มีข้อบกพร่องทางการพูดเกิดปัญหาการปรับตัวผิด ๆ ขึ้นอีกปัญหาหนึ่ง

8. ข้อเสนอแนะสำหรับนักเรียนหรือผู้ที่มีปัญหาการพูดทั่วไป

3.1 นักเรียนควรทำความเข้าใจว่า ข้อบกพร่องทางการพูดนั้น อาจเกิดแก่นักเรียนหรือบุคคลทั่วไปได้ ไม่ใช่ปัญหานั้นอับอายควรปกปิด แต่เป็นปัญหาที่สามารถแก้ไขให้หายได้ จึงไม่ควรล้อเลียนเพื่อนฝูงที่พูดไม่ชัดหรือมีปัญหาการพูดประเภทอื่นๆ เพราะจะทำให้เพื่อนผู้นั้นมีปมค้อย เป็นการเสียสุขภาพจิตอันอาจเป็นผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนได้

3.2 นักเรียนที่มีปัญหาการพูด ควรยอมรับปัญหาของตนเอง และร่วมมือกับครูหรือนักแก้ไขการพูดด้วยการเข้ารับการฝึกแก้ไขปัญหาการพูดอย่างสม่ำเสมอ

ไม่ควรมองข้ามว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ ไม่จำเป็นต้องแก้ไขก็หายได้เอง เพราะเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง

4. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครอง

4.1 ผู้ปกครองควรเข้าใจว่า ความบกพร่องทางการพูดนั้น อาจเกิดแก่บุตรหลานของตนได้ แต่ไม่ได้เป็นปัญหาวิกฤต ถึงกระนั้นก็ไม่ควรปล่อยทิ้งไว้ โดยคิดว่าโตขึ้นเด็กจะหายเอง เช่น กรณีเด็กพูดไม่ชัด ผู้ปกครองควรรีบให้เด็กเข้ารับการฝึกพูดเสียแต่เนิ่นๆ เพราะถ้าทิ้งไว้จนเด็กเรียนชั้นสูงขึ้นจะฝึกแก้ไขลำบาก ทั้งอาจทำให้เด็กเกิดปมด้อย ปรับตัวเองเข้ากับสังคมเพื่อนฝูงได้ยาก

4.2 ผู้ปกครองควรร่วมมือกับโรงเรียน ในกรณีที่โรงเรียนมีบริการแก้ไขการพูดให้แก่เด็ก ด้วยการให้ข้อมูลที่แน่นอนแก่ผู้ที่แก้ไขปัญหาการพูด กวดขันให้เด็กเข้ารับการฝึกสอนการพูดในคลินิกฝึกพูดอย่างสม่ำเสมอ ทั้งช่วยฝึกเด็กที่บ้านด้วย

5. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

5.1 ควรจะได้มีการศึกษาถึงข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนอื่น เช่น โรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัยอื่น หรือโรงเรียนชั้นประถมศึกษาในส่วนกลางหรือในส่วนภูมิภาค เพื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษารุ่นนี้ว่าสอดคล้องกันหรือไม่

5.2 ควรศึกษาถึงข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป เพื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษารุ่นนี้

5.3 ควรศึกษาข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียน ระดับประถมศึกษา โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน อาทิเช่น นักเรียนที่ผู้ปกครองมีความแตกต่างกันในด้านอาชีพ ระดับการศึกษา และสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม หรือศึกษาจากเด็กที่มีพี่น้องหลายคน เปรียบเทียบกับเด็กที่เป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ เป็นต้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดชัดแจ้งยิ่งขึ้น

ภาค 2

การแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด
ของนักเรียนโรงเรียนประถมนสาธิต

บทที่ 5

การแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด ของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต

การแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด ฯ เป็นโครงการต่อเนื่องกับโครงการสำรวจข้อบกพร่องทางการพูด ของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 และประถมปีที่ 5 โรงเรียนประถมสาธิต จากการสำรวจในปลายปี พ.ศ. 2515 และต้นปี พ.ศ. 2516 ปรากฏว่านักเรียนที่มีปัญหาการพูดมีจำนวนไม่น้อย จึงสมควรที่จะให้บริการแก้ไขการพูดแก่เด็กเหล่านั้น เพื่อลดและขจัดปัญหาความบกพร่องทางการพูดของเด็ก และยังจะเป็นการป้องกันมิให้เด็กเสียสุขภาพจิตอันเนื่องมาจากปัญหาการพูดได้ด้วย โครงการแก้ไขการพูดจึงได้เริ่มขึ้นในกลางปีการศึกษา 2516 และดำเนินตลอดมาจนปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อแก้ไขให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูดทุกประเภท
2. เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาสุขภาพทางจิตแก่เด็ก อาทิ ปัญหาการปรับตัวเข้ากับเพื่อนฝูง ปัญหาพัฒนาการด้านบุคลิกภาพและอื่นๆ
3. เพื่อให้ครูอาจารย์ของโรงเรียน ได้เกิดความสนใจและใฝ่หาความรู้เกี่ยวกับการแก้ไขนักเรียนที่มีปัญหาการพูด
4. เพื่อให้ผู้ปกครอง ได้เข้าใจถึงปัญหาการพูดของเด็กและยินดีร่วมมือกับโรงเรียนเพื่อหาทางป้องกันและขจัดปัญหานั้น ๆ

ประโยชน์

1. ช่วยลดและขจัดปัญหาการพูดของนักเรียน
2. ช่วยป้องกันมิให้เกิดปัญหาสุขภาพจิตแก่เด็กและผู้ปกครอง
3. เป็นการเสริมประสิทธิภาพการเรียนรู้ของเด็กและการสอนของครูอาจารย์
4. เป็นการแนะแนวทางให้โรงเรียนอื่นและในระดับชั้นอื่นๆ เห็นความสำคัญ และสนับสนุนงานด้านนี้

การดำเนินงาน

1. จัดตั้งคลินิกฝึกพูด (Speech clinic)

ปีการศึกษา 2516 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรร่วมกับโรงเรียนประถมสาธิต เปิดคลินิกฝึกพูดขึ้นที่โรงเรียนประถมสาธิตมีอาจารย์ของมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นนักแก้ไขการพูด (Speech Therapist) 1 คน ทำหน้าที่ฝึกแก้ไขการพูดของเด็กและให้คำแนะนำปรึกษาแก่อาจารย์ของโรงเรียนที่รับผิดชอบงานคลินิกจำนวน 2 คน สำหรับอุปกรณ์ในคลินิกในระยะเริ่มแรกมีเครื่องบันทึกเสียง กระจกติดผนัง กระจกถือ บัตรคำ แผนภูมิ ฯลฯ

2. จัดแบ่งกลุ่มเด็กตามประเภทของปัญหาเพื่อเข้ารับการฝึกพูดในคลินิก

เด็กที่เข้ารับการฝึกพูดในระยะเริ่มแรกคือ เด็กที่สำรวจได้เมื่อปลายปี พ.ศ. 2515 และต้นปี พ.ศ. 2516 ตามโครงการสำรวจการพูดฯ โดยคัดเด็กเฉพาะรายที่เห็นว่าควรเข้ารับการฝึกในคลินิก แล้วจัดกลุ่มตามประเภทของปัญหาการพูด ซึ่งได้แก่ปัญหาพูดไม่ชัดทุกลักษณะและปัญหาพูดติดอ่าง กำหนดตารางวันเวลาเข้ารับการฝึกพูดไว้เป็นประจำทุกสัปดาห์ บางรายอาจนัดให้พบผู้ฝึกเป็นรายบุคคลด้วยแล้วแต่กรณี สำหรับรายที่เห็นว่ายังไม่จำเป็นต้องเข้าคลินิก ได้ให้คำแนะนำเป็นรายๆ ไปเพื่อให้ไปฝึกทำด้วยตนเอง และขอความร่วมมือจากอาจารย์ประจำชั้นและผู้ปกครองให้ช่วยกวดขันเด็กฝึกพูด และกำหนดวันนัดมาสอบคุณภาพการฝึกภายหลัง

3. หาสาเหตุก่อนลงมือฝึกพูด

ก. หาเหตุที่ร่างกาย ก่อนการฝึกพูดได้มีการตรวจสอบอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียง (Oral examination) อาทิ ลิ้น ฟัน เพดานปาก เป็นต้น เพราะบางรายอาจมีเส้นยึดใต้ลิ้นสั้นผิดปกติ (Short frenum) ทำให้ออกเสียงที่ใช้ปลายลิ้น เช่น เสียงพยัญชนะ ท น ค ล ไม่ชัดเจน บางรายอาจมีฟันห่าง ฟันทรอ ฟันเขยิบ หรือการสบฟันผิดปกติ (malocclusion) ทำให้ออกเสียงบางเสียงไม่ชัด บางรายอาจมีต่อมทอนซิล (Tonsils) หรือต่อมอดีนอยด์ (Adenoids) โตผิดปกติ ทำให้พูดเสียงขึ้นจมูกมากหรือเสียงอู้อี้ผิดปกติ เหล่านี้ถ้าตรวจพบก็แนะนำให้เด็กหรือผู้ปกครองพาเด็กไปพบแพทย์ หรือ ทันตแพทย์ รับการตรวจรักษาเฉพาะปัญหา ก่อนรับการฝึกในคลินิกฝึกพูดจึงจะทำให้การฝึกพูดได้ผลดี

ข. ภาษาเหตุค้ำสภาพแวดล้อมและอื่น ๆ นอกจากภาษาเหตุค้ำร่างกาย ดังกล่าวแล้วยังต้องมีการสอบภาษาเหตุอื่น ๆ ประกอบการพิจารณาก่อนลงมือแก้ไข ใน การนี้ได้เลือกเฉพาะรายที่มีปัญหาชนิดต้องรีบแก้ไขก่อน ด้วยการเชิญผู้ปกครองของเด็ก มาพบนักแก้ไขการพูดเพื่อสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับเด็ก เช่น ประวัติการเจริญเติบโต ของเด็ก ประวัติการเจ็บไข้ของเด็ก ประวัติครอบครัว ฯลฯ รายละเอียดดังกล่าวนี้จะ เก็บไว้ในแบบบันทึกสอบประวัติส่วนตัวของเด็กแต่ละคน

4. วิธีการฝึกและแก้ไขการพูด

การฝึกพูดในคลินิกเป็นการฝึกทั้งรายกลุ่ม (Group therapy) และรายบุคคล (Individual therapy) สำหรับรายกลุ่มใช้เวลาในการฝึกประมาณ 30 นาที ส่วนราย บุคคลประมาณ 15 – 20 นาที ผู้ฝึกได้แก่อาจารย์ของมหาวิทยาลัยที่เป็นนักแก้ไขการพูด 1 คน ร่วมกับอาจารย์โรงเรียนประถมสาธิตที่ได้รับการฝึกอบรมด้านแก้ไขการพูดมาแล้ว 1 คน

วิธีการฝึกพูด อาจใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในหลายๆ วิธี เช่น วิธีเร้าและตอบสนอง (Stimulus—Response Technique) วิธีแสดงตำแหน่งที่เกิดของเสียง (Phonetic placement Method) วิธีประสาทสัมผัส (Moto-kinesthetic Method) และวิธีอื่นๆ ซึ่งเป็นเทคนิค โดยเฉพาะที่นักแก้ไขการพูดเห็นสมควรนำมาใช้ให้เหมาะสมแต่ละปัญหาหรือแต่ละ รายๆ ไป

5. ส่งเสริมอาจารย์โรงเรียนประถมสาธิตศึกษาต่อด้านแก้ไขการพูด

ปีการศึกษา 2517 ได้ส่งเสริมให้อาจารย์โรงเรียนประถมสาธิตไปศึกษาต่อ ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะการศึกษาพิเศษ (การสอนเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยิน) ซึ่งมีหลักสูตรเกี่ยวกับการแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดรวมอยู่ด้วย ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นเวลา 1 ปี จำนวน 2 คน เพื่อกลับมา คำนำเนงานบริการแก้ไขการพูดแก่นักเรียนของโรงเรียนต่อไป

ปีการศึกษา 2518 อาจารย์โรงเรียนประถมสาธิต 2 คน ที่ไปศึกษาต่อวิชาการ ศึกษาพิเศษ สำเร็จการศึกษากลับมาดำเนินงานแก้ไขการพูดและเป็นผู้ฝึกสอนพูดในคลินิก ฝึกพูดของโรงเรียน สำหรับอาจารย์ของมหาวิทยาลัยที่ทำหน้าที่ เป็นนักแก้ไขการพูดใน ระยะเริ่มแรกนั้น คงรับหน้าที่ให้คำแนะนำปรึกษาแก่อาจารย์ผู้รับผิดชอบงานคลินิก ฝึกพูดของโรงเรียนเฉพาะวันที่กำหนดไว้ในสัปดาห์หนึ่งๆ เป็นประจำ

6. ใช้คลินิกฝึกพูดของโรงเรียนประถมสาธิตเป็นสถานฝึกปฏิบัติงานของนิสิตสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ในภาคปลายปีการศึกษา 2517 ได้ใช้คลินิกฝึกพูดของโรงเรียนประถมสาธิตเป็นสถานฝึกภาคปฏิบัติวิชาการแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนิสิตสาขาวิชาการศึกษาพิเศษรุ่นแรก และกำหนดจะใช้เป็นสถานฝึกปฏิบัติงานของนิสิตสาขาวิชาการศึกษาพิเศษระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงหรือระดับอื่นๆ (ถ้ามี) ต่อไป ทั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่มพูนทักษะด้านการฝึกสอนพูดแก่นิสิตสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

7. บริการแก้ไขการพูดของโรงเรียนประถมสาธิตในปัจจุบัน และโครงการในอนาคต

ปัจจุบันบริการแก้ไขการพูดของโรงเรียนประถมสาธิตได้ดำเนินไปเรื่อยๆ ด้วยการฝึกพูดให้แก่เด็กที่สำรวจพบปัญหาในภาคต้นของปีการศึกษาแต่ละปีควบคู่ไปกับเด็กที่ได้รับการฝึกมาก่อนๆ

สำหรับโครงการต่อไปในอนาคตจะมีการขยายงาน และเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองที่สนใจเข้าชมและสังเกตวิธีการได้ และอาจเปิดบริการให้คำแนะนำแก่ผู้สนใจทั่วไปอีกด้วย

ผลการแก้ไขนักเรียนที่มีปัญหาการพูด

ปีการศึกษา 2516

จากผลการสำรวจในภาคปลายปีการศึกษา 2515 และภาคต้นปีการศึกษา 2516 มีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดทั้งชั้นประถมปีที่ 1 และประถมปีที่ 5 รวม 55 คน ได้เลือกเฉพาะรายที่จำเป็นหรือเห็นว่าควรรีบเข้ารับการฝึกพูดในคลินิก 26 คน แต่ละคนมีข้อบกพร่องทางการพูดในลักษณะต่างๆ กัน ผลการแก้ไขปรากฏดังแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตาราง 18 ผลการแก้ไขความบกพร่องทางการพูดของนักเรียน ปีการศึกษา 2516

เสียงที่ออกผิด	ลักษณะ	จำนวน คน	จำนวนครั้งที่ได้รับการ ฝึกแก้ไข	ผลที่ได้รับ		
				ผ่าน	ดีขึ้น	คงเดิม
ต, ซ	เอาลิ้นไว้ระหว่างฟัน ขณะออกเสียง (Tongue protrusion)	10	3	1	3	6
	ออกเสียงไม่ชัด* (Distortions)	6	3	1	2	3
ฝ, ฟ	ออกเสียงไม่ชัด* (Distortions)	9	5	1	6	2
ซ้ำคำ	ติดอ่าง (Stuttering)	1	5	—	1	—

ปีการศึกษา 2517

ผลการสำรวจในภาคต้นปีการศึกษา 2517 มีนักเรียนที่มีปัญหาการพูดทั้งชั้น
ประถมปีที่ 1 และประถมปีที่ 5 รวม 37 คน ได้จัดเข้ารับการฝึกแก้ไขในคลินิกฝึกพูด
35 คน แต่ละคนมีข้อบกพร่องทางการพูดในลักษณะต่างๆ กัน บางคนมีหลายปัญหา
ผลการแก้ไขได้แสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

*ดูเรจอร์รล 4 ของตาราง 9

ตาราง 19 ผลการแก้ไขความบกพร่องทางการพูดของนักเรียน ปีการศึกษา 2517

เสียงที่ออกผิด	ลักษณะ	จำนวน คน	จำนวนครั้งที่ได้รับการ ฝึกแก้ไข	ผลที่ได้รับ		
				ผ่าน	ดีขึ้น	คงเดิม
ส, ซ	เอาลิ้นไว้ระหว่างฟัน ขณะออกเสียง (Tongue protrusion)	15	10	4	5	6
	ออกเสียงเป็นเสียงอื่น (Substitutions)	2	6	—	—	กำลังฝึก ริมฝีปาก
	ออกเสียงไม่ชัด* (Distortions)	2	6	—	2	—
ฝ, ฟ	ออกเสียงไม่ชัด* (Distortions)	5	6	4	1	—
	ออกเสียงเป็นเสียงอื่น (Substitutions)	20	4	3	14	3
ร	ออกเสียงไม่ชัด* (Distortions)	7	4	—	7	—
—	พูดแบบเด็กทารก* (Baby Talk)	3	5	—	3	—

การฝึกแก้ไขนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการพูดในปีการศึกษา 2516 และปีการศึกษา 2517 เป็นการแก้ไขเฉพาะเสียงพยัญชนะต้น (Initial position) บางเสียงเท่าที่แสดงไว้ในตาราง 18, 19 ส่วนเสียงพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ เสียงตัวสะกด (Final

* ดูเชิงอรรถ 4 ของตาราง 9

position) และเสียงตัวความกล้ายังไม่ได้ทำการแก้ไข เนื่องจากไม่มีเวลา เพราะการแก้ไขแต่ละเสียงต้องอาศัยเวลานานกว่าจะได้ผลสมความมุ่งหมาย จึงต้องเลื่อนไปทำในปีต่อไป

ปีการศึกษา 2518

สำหรับปีการศึกษา 2518 ได้ทำการแก้ไขนักเรียนที่มีปัญหาการพูดทั้งที่สำรวจพบใหม่เมื่อภาคต้นปี 2518 และที่ได้เคยฝึกแก้ไขไว้แล้วในปีก่อนๆ แต่ยังไม่ได้สรุปผลการแก้ไข จึงไม่นำเสนอในที่นี้

สรุป

โครงการแก้ไขการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต ได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่กลางปีการศึกษา 2516 จนถึงปัจจุบัน ได้จัดเด็กเข้ารับการฝึกพูดในคลินิกเป็นประจำตลอดมา ปัญหาที่แก้ไขเกี่ยวกับการออกเสียงพูดไม่ชัด เพราะจากการสำรวจพบว่ามียากกว่าปัญหาอื่น (ดูข้อมูลในโครงการสำรวจฯ) จากผลการแก้ไข (ดูตาราง 18, 19) จะเห็นว่าจำนวนเด็กที่ได้รับผลดีขึ้นหลังการแก้ไข มีมากกว่าจำนวนเด็กที่ได้รับการฝึกแล้วผลยังคงเดิม จึงเห็นว่างานฝึกและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต ซึ่งแม้จะเป็นงานใหม่และเป็นงานที่ต้องอาศัยเวลาและความร่วมมือด้วยกันหลายฝ่ายก็ตามนี้ ได้ผลดีพอสมควร จึงเป็นการช่วยขจัดปัญหาการพูดของเด็กซึ่งนอกจากจะเป็นการเสริมประสิทธิภาพในการเรียนแล้วยังเป็นการป้องกันมิให้เกิดปัญหาสุขภาพทางจิตแก่เด็กอันจะเป็นการทอนพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กอีกด้วย นับว่าได้สนองวัตถุประสงค์ของโครงการที่กำหนดไว้พอสมควร และคงจะได้ผลดียิ่งขึ้นกว่านี้ถ้าผู้ฝึกพูดมีเวลาฝึกแก้ไขเด็กได้มากกว่าพอที่จะฝึกให้ติดเป็นนิสัยที่ดีในการพูดของเด็กแต่ละคน ซึ่งทั้งนี้ก็ต้องอาศัยความร่วมมือและความเข้าใจจากหลายฝ่ายอันได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครูอาจารย์ของโรงเรียนตลอดจนผู้ปกครอง

อย่างไรก็ตาม โครงการแก้ไขการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต ซึ่งแม้จะเป็นงานในระยะเริ่มแรกก็นับว่าประสบผลสำเร็จพอสมควร และคงจะได้ปรับปรุงขยายงานขึ้นไปเรื่อยๆ และเชื่อว่าคงจะเป็นการแนะแนวทางให้โรงเรียนอื่น หรือสถาบันอื่นเห็นคุณค่าของงานด้านนี้ และช่วยสนับสนุนให้แพร่หลายต่อไป เพื่อประโยชน์ในการปลูกนิสัยในการพูดภาษาไทยให้ถูกต้องแก่เด็ก และเป็นการป้องกันมิให้เกิดปัญหาสุขภาพทางจิตอันจะเป็นการทอนพัฒนาการด้านบุคลิกภาพของเด็กผู้ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติสืบไป.

เอกสารอ้างอิง

Berry, Mildred F., and Eisenson, Jon, *Speech Disorders*, New York: Appleton Century-Crofts, 1956, 573 pp.

Garrison, Karl C., and Force Jr., Dewey, G., *The Psychology of Exceptional Children*, 4th ed., The Ronald Press Company, New York, 1959, 571 pp.

Irwin, Ruth B., *Speech and Hearing Therapy*, 2nd printing, Stanwix House, Inc., Pittsburgh, 1966, 414 pp.

Riper, Charles Van, *Speech Correction*, 2nd ed., Prentice-Hall, Inc., 1953, 470 pp.

Riper, Charles Van, *Speech Therapy*, 2nd printing, Prentice-Hall, Inc., 1954, 319 pp.

Sommers, Ronald K., *The Therapy Program*, edited by Rolland J. Van Hattum, Clinical speech in the Schools, 2nd printing, Charles C. Thomas, Publisher : Springfield, Illinois, 1970, 381 pp.

วิชาชนวิทยาสิทธิ์, พระ แบบหัดอ่านหนังสือไทย เล่ม 3 ฉบับปรับปรุงโรงพิมพ์
คุรุสภา 2516, 60 หน้า

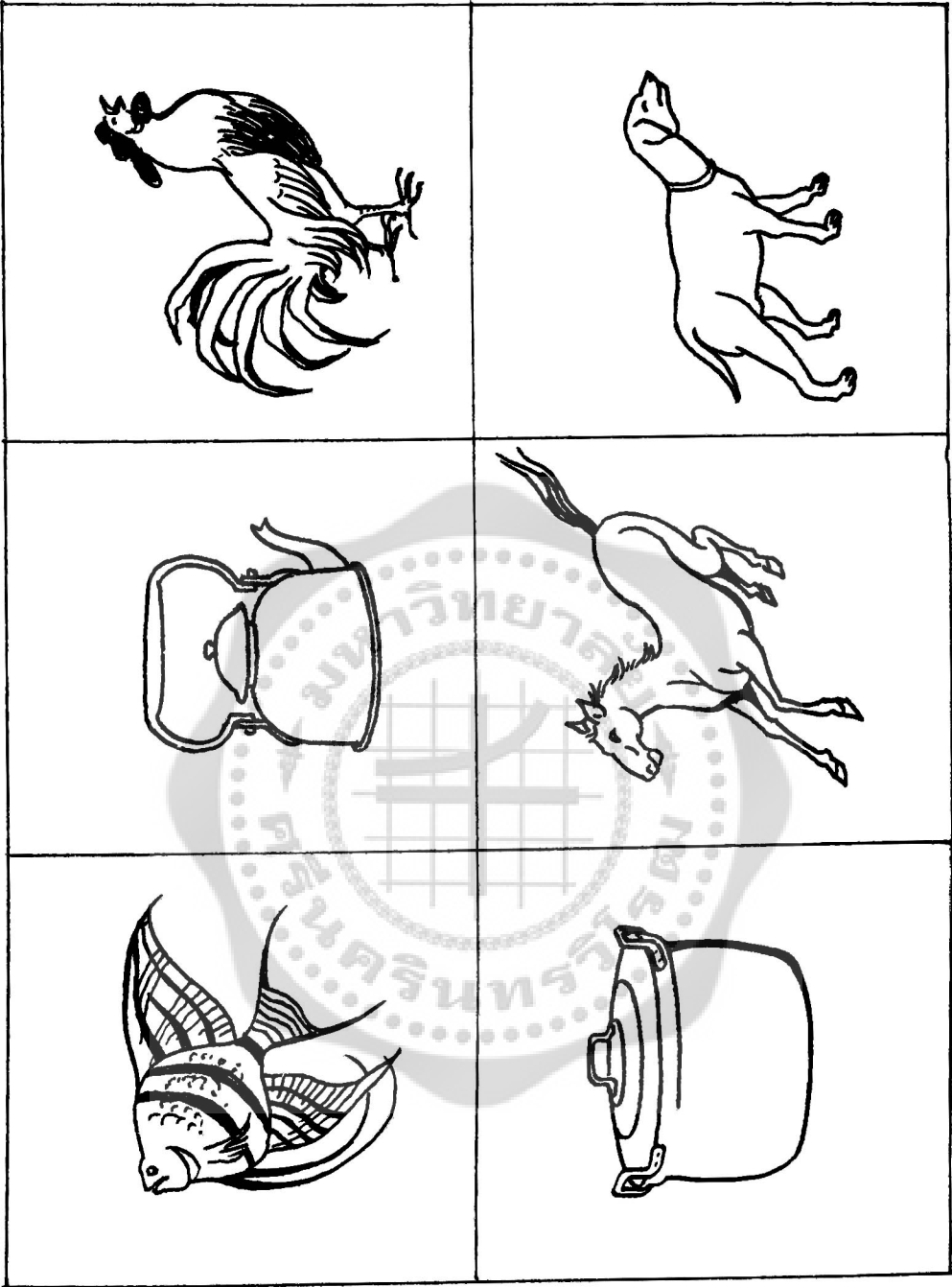
ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ แบบเรียนภาษาไทย เล่ม 3 โรงพิมพ์คุรุสภา
2515, 309 หน้า

ภาคผนวก

**ตัวอย่างภาพต้นฉบับแบบทดสอบการออกเสียงภาษาพูด
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น**

**ตัวอย่างภาพแบบทดสอบการออกเสียงภาษาพูด
สำหรับชั้นประถมศึกษาตอนต้น**

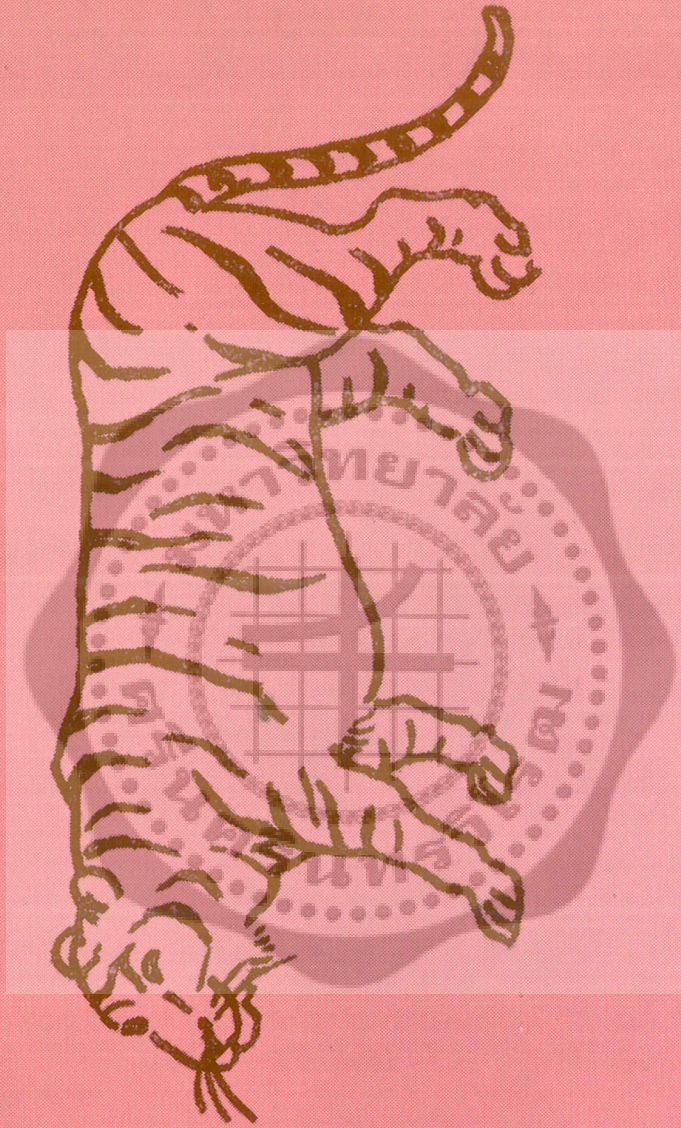

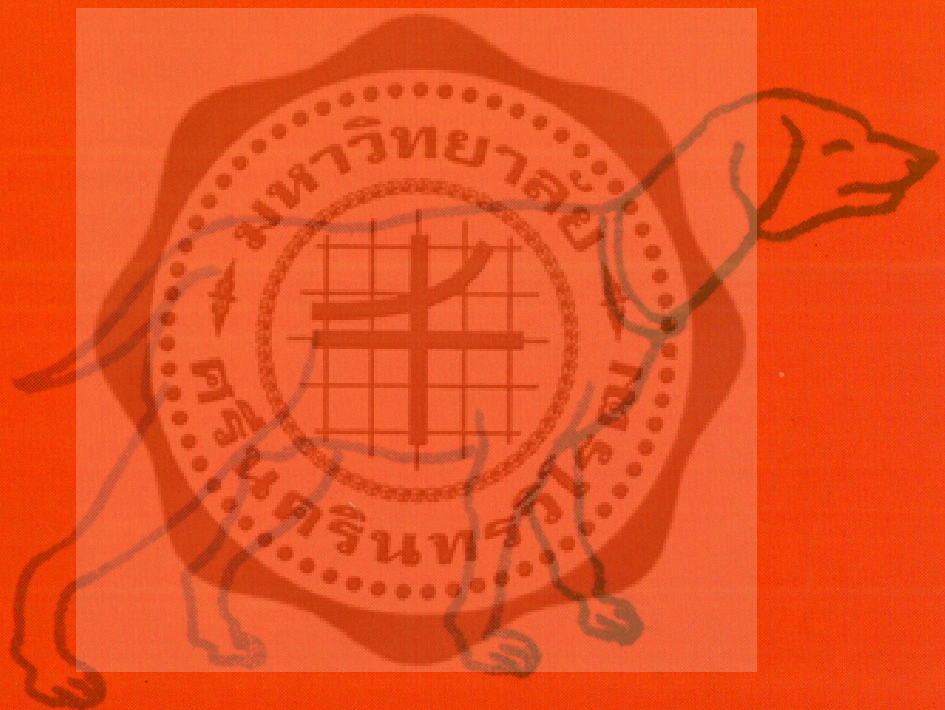
แบบทดสอบพฤษภาคม ๕๐

แบบทดสอบเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

แบบทดสอบเสียงสระ

แบบทดสอบเสียงวรรณยุกต์

แบบบันทึกการออกเสียงภาษาพูด
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

บันทึกการออกเสียงภาษาพูด
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ชื่อ.....นามสกุล.....อายุ.....ปี วันเดือนปีเกิด.....
 เพศ ชาย หญิง เชื้อชาติ.....สัญชาติ.....
 โรงเรียน.....ชั้นเรียน.....
 สถานที่เกิด 1. โรงพยาบาล.....
 2. บ้านเลขที่.....ตรอก หรือ ซอย.....ถนน.....
 ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
 (ถ้าต่างประเทศ ขอรายละเอียดเพิ่มเติม)

 ที่อยู่ปัจจุบัน.....
 ชื่อบิดา.....
 อาชีพ ตำแหน่งหน้าที่ของบิดา.....รายได้เดือนละ.....
 ชื่อมารดา.....
 อาชีพ ตำแหน่งหน้าที่ของมารดา.....รายได้เดือนละ.....
 ชื่อผู้ปกครอง.....
 อาชีพตำแหน่งหน้าที่ของผู้ปกครอง.....รายได้เดือนละ.....
 การศึกษาขั้นสุดท้ายของบิดา.....
 การศึกษาขั้นสุดท้ายของมารดา.....
 การศึกษาขั้นสุดท้ายของผู้ปกครอง.....
 จำนวนพี่น้องร่วมบิดา มารดา.....คน หญิง.....คน ชาย.....คน.
 เป็นบุตรคนที่.....ฝาแฝดคนที่.....ฝาแฝดคนน้อง.....
 บุตรบุญธรรม.....เด็กในอุปการะ.....
 วันทดสอบ.....ภาค.....ปีการศึกษา.....

ข้อแนะนำในการบันทึก

เขียนเครื่องหมาย (✓) ลงในช่อง เมื่อออกเสียงถูก

เขียนเครื่องหมาย (×) ลงในช่อง เมื่อออกเสียงผิด

เขียนเครื่องหมาย (○) ลงในช่อง เมื่อไม่ออกเสียงหรือไม่ยอมออกเสียง

ในกรณีที่เด็กออกเสียงผิดต้องเขียนเติมลงไปในช่วงว่างด้วยว่าคำที่ออกเสียงผิดนั้น ออกเสียงผิดไปเป็นเสียงใครอุปพยัญชนะใด

ภาค 1 พยัญชนะ

หมู่ที่ 1 พยัญชนะเสียงกลาง 7 เสียง

1. ☐ บ. (ใบบัว).....	2. ☐ ป. (ปู, ปากกา).....
3. ☐ ต. (เต็ก, ดอกไม้).....	4. ☐ ถ. (เท้า).....
5. ☐ จ. (จาน, จิ้งจก).....	6. ☐ ก. (กา, กิ่งไม้).....
7. ☐ ฉ. (โอง).....	

หมู่ที่ 2 พยัญชนะเสียงสูง 7 เสียง

8. ☐ ผ. (ผึ้ง, ผีเสื้อ).....	9. ☐ ฝ. (ฝา, ฝน).....
10. ☐ ถ. (ถุง, กระจ่าง).....	11. ☐ ส. (เสือ, สายสร้อย).....
12. ☐ ฉ. (ฉิ่ง, ฉาบ).....	13. ☐ ช. (ชวค, ไช้).....
14. ☐ ห. (หู, หอม).....	

หมู่ที่ 3 พยัญชนะเสียงต่ำ 14 เสียง

15. ☐ ว. (วิ่ง, ว่าว).....	16. ☐ พ. (พาน, พัด).....
17. ☐ ม. (หมู, มะม่วง).....	18. ☐ ฟ. (ฟัน, ไฟ).....
19. ☐ ซ. (โซ่, ซอ).....	20. ☐ ท., ฐ. (ทหาร, ฐง).....
21. ☐ ล., พ. (ลิง, นาฬิกา).....	22. ☐ ร. (เรือ, โรงเรียน).....
23. ☐ น. (นก, หนู).....	24. ☐ ย. (ยุ้ง, นกยูง).....
25. ☐ ช. (ช้าง, เชือก).....	26. ☐ ค. (คางคก).....
27. ☐ ง. (งู, เงาะ).....	28. ☐ ฮ. (นกฮูก).....

หมู่ที่ 4 พยัญชนะตัวสะกด 8 เสียง

29. แม่กง (วงข้าง)..... 30. แม่กน (แวนตา, เทียนไข).....
 31. แม่กม (แมงมุม)..... 32. แม่เกย (กระต่าย, ว้ายน้ำ).....
 33. แม่เกอว (ดาว)..... 34. แม่กก (ผักทอง, หน้ากาก).....
 35. แม่กต (เข็มขัด, มังคุด)..... 36. แม่กบ (กบ, ตะเกียบ).....

หมู่ที่ 5 พยัญชนะควบกล้ำ 15 เสียง

37. กร. (กรนง, ตะกร้า)..... 38. กล. (กลอง).....
 39. กว. (กว้าง)..... 40. ขร. (ขรุขระ).....
 41. ชล. (ชลุ่ม)..... 42. ขว. (ขวาน).....
 43. คร. (ครู, ครก)..... 44. คล. (กลอง).....
 45. คว. (ควาย)..... 46. พร. (พระ, พริก).....
 47. พล. (พลั่ว, พลู)..... 48. ผล. (แฝด).....
 49. ปร. (มะพร้าว)..... 50. ปล. (ปลา).....
 51. ตร. (ตรวจ).....

ภาค 2 วรรณยุกต์ 5 เสียง

52. เสียงสามัญ (กาน้ำ)..... 53. เสียงเอก (ไก่).....
 54. เสียงโท (หม้อ)..... 55. เสียงตรี (ม้า).....
 56. เสียงจัตวา (หมา).....

ภาค 3 สระ 27 เสียง

57. ะ (กะทะ)..... 58. ำ (นัยตากน).....
 59. ิ (เครื่องบิน)..... 60. ึ (ดินสอดสีแท่ง).....
 61. ึ (ขวดหมึก)..... 62. ื (มือ).....
 63. ุ (กุ่ม)..... 64. ู (ชมพู).....
 65. ู (เด็กเตะลูกบอล)..... 66. ู (จรรยา).....
 67. ุ (แพะ)..... 68. ุ (แมว).....
 69. ุ (โต๊ะ)..... 70. ุ (ใบผูกผม).....

71. เาะ (คนเคาะระฆัง)..... 72. อ (กอกน).....
 73. ำ (แก้วน้ำ)..... 74. ำ (ไม้ขีดไฟ).....
 75. เาะ (เสา)..... 76. ำ (วัว).....
 77. เาะ (เตียง)..... 78. เาะ (เสื้อ).....
 79. ำ..... 80. เาะ.....
 81. เาะ..... 82. เาะ.....
 83. เาะ.....

สรุป

ในภาคพยัญชนะ	เสียงกลาง (7)	พุดผิต.....	เสียง	คือ.....
ในภาคพยัญชนะ	เสียงสูง (7)	พุดผิต.....	เสียง	คือ.....
ในภาคพยัญชนะ	เสียงต่ำ (14)	พุดผิต.....	เสียง	คือ.....
ในภาคพยัญชนะ	ตัวสะกด (8)	พุดผิต.....	เสียง	คือ.....
ในภาคพยัญชนะ	ควบกล้ำ (15)	พุดผิต.....	เสียง	คือ.....
ในภาควรรณยุกต์	(5)	พุดผิต.....	เสียง	คือ.....
ในภาคสระ	(27)	พุดผิต.....	เสียง	คือ.....
		ทั้งหมด 83 เสียง	พุดผิตรวม.....	เสียง

ภาค 4 ปัญหาอื่นๆ ที่อาจพบ หรือสงสัยว่าเป็นความผิดปกติทางการพูด

1. ทิศอย่าง.....

2. เสียง (voice) ผิดปกติ.....

3. อาจมีปัญหาการพูดเนื่องจากความผิดปกติทางสมอง.....

.....
.....
.....

4. การได้ยินผิดปกติ.....

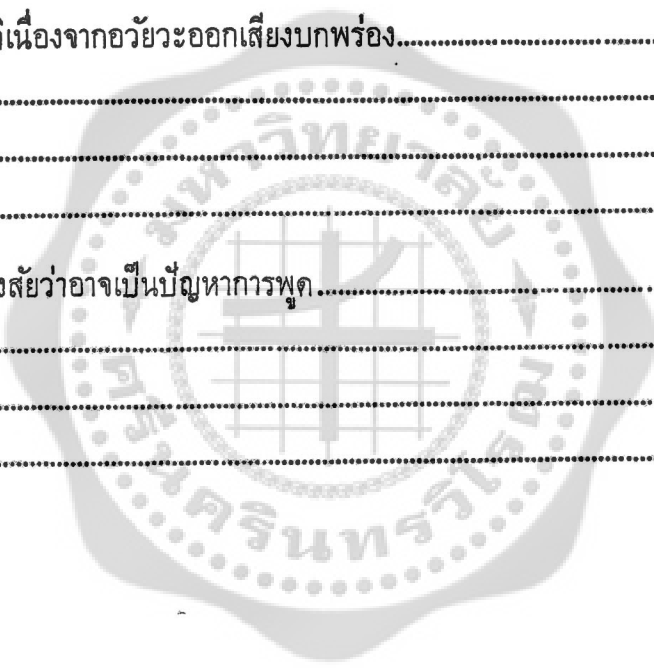
.....
.....
.....

5. พูดผิดปกติเนื่องจากอวัยวะออกเสียงบกพร่อง.....

.....
.....
.....

6. อื่น ๆ ที่สงสัยว่าอาจเป็นปัญหาการพูด.....

.....
.....
.....

**ตัวอย่างแบบทดสอบการออกเสียงภาษาพูด
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย**

แบบทดสอบการออกเสียงภาษาพูดในภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

แน่นงูไม่งามอย่างงูไม้
สองเสื่อสอดสายนัยน์ตา
โน้नกาบินร้องกู่ก้องซ้อ
ฝูงปลาในน้ำว่ายตามกัน
ปูเดินเปะปะกะลูกน้อย
หมี่ใหญ่เรีงร่าท่าเข้าที่
ไก่ป่าขันจ้าเสียงเจ็ยแจ้ว
สุนัขน้อยคอยเฝ้าเจ้าของมัน
หมูอ้วนอู้อัยย้ายตัวเดิน
ชนะน้อยห้อยโหน โยนตัวทิ้ง
นกชุกครางฮ้อฮาบนคำคบ
ฝั่งไผ่ผืนบินว่อนวู้อู่ต้นไทร

เหล่าลิงเลี้ยวไล่ไล่พิศฤกษา
ข้างป่าสับสนไล่ชนกัน
ม้านั้นหรือเต็นสะบัดซัดเสียงถั่น
นูนเต่าขาสั้นดูขันดี
กระรอกคอยเจาะลูกไม้ไม้หนายหนี
กระต่ายมีสุขเดินเล่นชมจันทร์
โน้นแน่นะแมวหางยาวหาอยู่โน้
ควายตัวนั้นซึมเซาคุเหงาจริง
อึ้งอ่างเพลินโดดเล่นเต็นไม้บั้ง
เจ้ากวางวังเหาะย่างอยู่กลางไพร
แพะหลบโถมถลากลางป่าใหญ่
นกยูงไฟ้ชมฟ้าเวลาเย็น

**ตัวอย่างแบบบันทึกการออกเสียงภาษาพูด
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย**

บันทึกการออกเสียงภาษาพูด
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

1. เน่างูไม่งามอยู่งามไม้

- พยัญชนะเสียงต่ำ ง (งู, งาม, งาม)
- พยัญชนะเสียงต่ำ ม (ไม้, ไม้)

2. เหล่าลิงเลียโลไลไฟพฤกษา

- พยัญชนะเสียงต่ำ ล (ลิง, โล)
- พยัญชนะตัวสะกด ว (เลียว)
- พยัญชนะตัวสะกด ก (พฤกษา)

3. สองเสือสอศสายสั้นศา

- พยัญชนะเสียงสูง ส (สอง, สอศ สาย).....
- พยัญชนะตัวสะกด ย (สั้นศา)
- เสียงสระ เอือ (เสือ)

4. ช้างป่าสับสนไล่ชนกัน

- พยัญชนะเสียงต่ำ ช (ช้าง, ชน)
- พยัญชนะตัวสะกด น (สน, กัน)
- เสียงสระ ไอ (ไล่)

5. โนนกามินร้องกู่ก้องชื้อ

- พยัญชนะเสียงกลาง ก (กา, กู่, ก้อง).....
- พยัญชนะเสียงกลาง บ (บิน)

6. ม้านั้นหรือเต้านสะบักชักเสียงลั่น

- เสียงวรรณยุกต์ ๓ (เต้าน)
- เสียงวรรณยุกต์ ๓ (ม้า)
- พยัญชนะตัวสะกด ต (สะบัก)
- พยัญชนะตัวสะกด ง (เสียง)

7. ผุ่ปลาในน้ำว่ายตามกัน

- พยัญชนะควบกล้ำ ปล (ปลา).....
- สระ ำ (น้ำ)
- พยัญชนะตัวสะกด ม (ตาม)

8. นุ่นเต่าขาสั้นคู่ขนัน

- พยัญชนะเสียงกลาง ต (เต่า)
- พยัญชนะเสียงกลาง ต (คู่, ขัน)
- เสียงวรรณยุกต์ * (ข)

9. ปูเดินเปะปะกะลุกน้อย

- พยัญชนะเสียงกลาง ป (ปู, ปะ).....
- สระ ะ (กะ).....
- สระ ะ (เปะ).....

10. กระรอกคอยเจาะลูกไม้ไม่หน่ายหนี

- พยัญชนะควบกล้ำ กร (กระ).....
- พยัญชนะเสียงต่ำ ค (คอย)
- พยัญชนะเสียงต่ำ น (หน่ายหนี).....

11. หมี่ใหญ่เรียงร่าท่าเข้าที่

- พยัญชนะเสียงต่ำ ร (เรียงร่า).....
- พยัญชนะเสียงต่ำ ท (ท่า, ที่).....
- พยัญชนะเสียงต่ำ ย (ใหญ่).....

12. กระต่ายมีสุขเต้นเล่นชมจันทร์

- เสียงวรรณยุกต์สามัญ (จันทร์, มี).....

13. ไก่ป่าขันจำเสียงเจ็ยแจ้ว

- สระ ำ (ป่า, จำ).....
- สระ ะย (เสียง).....
- พยัญชนะเสียงกลาง จ (เจ็ยแจ้ว).....
- พยัญชนะเสียงสูง ข (ขัน).....

14. โน่นแน่แมวหางยาวทาวอยู่นั้น

- พยัญชนะเสียงสูง ห (หาง, ทาว).....
- สระ แ-ะ (แน่ะ).....
- สระ แ- (แมว).....

15. สุนัขน้อยเฝ้าคอยเจ้าของมัน

- สระ -า (เฝ้า, เจ้า).....
- สระ ออ (ของ).....

16. ควายตัวนั้นซืมเซาคุเหงาจริง

- พยัญชนะควบกล้ำ กว (ควาย).....
- พยัญชนะเสียงต่ำ ซ (ซืมเซา).....
- สระ ัว (ตัว).....
- สระ ิ (จริง).....

17. หมูอ้วนอ้วนอ้ายอ้ายตัวเดิน

- พยัญชนะเสียงกลาง อ (อ้วน, อ้าย).....
- สระ ุ (อ้วน).....
- สระ ู (หมู).....

18. อีง่างเพลินโคคเล่นคั้นไม้หนึ่ง

- สระ ี (อีง).....
- พยัญชนะควบกล้ำ พล (เพลิน).....

19. ชะนีน้อยห้อยโหนโยนตัวทั้ง

- สระ ี (ชะนี).....
- สระ โ- (โยน, โหน).....

20. เจ้ากวางวิ่งเหยาะย่างอยู่กลางไพร

- พยัญชนะควบกล้ำ กว (กวาง).....
- พยัญชนะควบกล้ำ กล (กลาง).....
- พยัญชนะควบกล้ำ พร (พร).....
- สระ -าะ (เหยาะ).....

21. นักชกครองชื่อชานนคำคบ

- สระ ี (ชื่อ).....
- พยัญชนะเสียงต่ำ ฮ (ฮุก, ฮา).....

22. แพะหลบโถมถลากลางป่าใหญ่

- พยัญชนะตัวสะกด บ (หลบ).....
- พยัญชนะเสียงสูง ถ (โถม, ถลา).....
- พยัญชนะเสียงต่ำ พ (แพะ).....

23. ผึ้งโผผินบินว่อนวู้อยู่ทันไทร

- พยัญชนะเสียงสูง ผ (ผึ้ง, โผ, ผิน).....
- พยัญชนะเสียงต่ำ ว (ว่อน, วู๋).....

24. นกยูงไผ่ชมฟ้าเวลาเย็น

- พยัญชนะเสียงสูง ผ (ไผ่).....
- พยัญชนะเสียงต่ำ ฟ (ฟ้า).....
- สระ เ — (เวลา).....

แบบรายงานผลการแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด

รายงานผลการแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด
โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ชื่อ.....อายุ.....ชั้น.....

วันรายงานผล.....

ข้อบกพร่องทางการพูด.....

ระยะเวลาที่เข้าคลินิกฝึกพูด : เริ่ม.....ถึง.....

สัปดาห์ละ.....ครั้ง รวม.....ครั้ง

- ผลการแก้ไข : ดีขึ้นจนเป็นที่พอใจ
 ดีขึ้นมาก แต่ยังคงต้องฝึกต่อไป
 ดีขึ้นเล็กน้อย
 คงเดิม

บันทึกข้อสังเกตของผู้ฝึกแก้ไข :

ข้อเสนอแนะ :

ลงชื่อ.....ผู้ฝึกแก้ไข

ลงชื่อ.....

Speech Therapist

คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผู้ปกครอง ด.ช./ด.ญ.....

ความเห็นเกี่ยวกับการฝึกพูดที่บ้านของเด็กในระยะเข้าคลินิกฝึกพูด

- เห็นว่าตั้งใจฝึกพูดดี และพูดได้ชัดขึ้นมาก
 เห็นว่าเปลี่ยนแปลง พูดได้ชัดขึ้น แต่ไม่ค่อยได้ฝึกพูดที่บ้าน
 ไม่ค่อยมีเวลาได้สังเกต จึงไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงค่านการพูดของเด็ก

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ.....

ลงชื่อ.....ผู้ปกครอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย